அண்ணா
மு. கருணாநிதி

முரசு 1 | சென்னை 27 — 8 — 54 வெள்ளி | ஒலி 22

அழைக்கட்டும் வருகிறோம்!

னி ஒழுகும் மலைச் சிகரமோ, வியர்வை நீர் வழியும் லைத் தோளோ என்று கண்ட ர் எண்ணும் திறத்தினன், ங்கிய மார்பினன். வேங்கை ஞ்சினன். அளிந்துபோன ண்ணிலே அம்பு போட எக்காத பண்பினன். நிரப திகளை நிர்மூலமாக்கும் த் தனம் சிறிதுமில்லாதவன் டமாருதம் போல சவால் ட்டுப்பின்னர் சண்டைஎன்ற ம் சந்துபொந்துகளைத் தேடும் ய்ச்சவடால்காரர்களின் வலை க்கு அஞ்சி நடுங்காத டலேறு அவன். அந்த சுத்த ரனின் நிலையிலேதான் இன் ய தி. மு க இருக்கிறது. யானையையும் தனித்து று தாக்கித் தகர்க்கும் பெரும் சத்தியாகத்தான் ருக்கிறது! கையொடிந்த முட ன் முணகலையெல்லாம் ல் என்று கருதி ஹோதா இறங்காமல் — ஏழைத க்களின் இங்கித மற்ற யலுக்கு இரங்கற்பா பாடி டு தாயகத்தை விடுவிக்க வீடு அமைத்திருக்கிறது. அந்த குன்றெடுக்கும் நெடுந் யானை மன்றலில் மணந்து- தல் முன்றிலில் முயங்க மதி மடவார், காம மழை ன அழைப்பு விடுப்பதுண்டு; து காதல் குரல்!

கண்டவர் அஞ்சும் அந்த ல்வானை களத்திற்கு ஓட்டிவிட்டு — வெண்சாமர சோடு, தான் மட்டும் ளைதயரின் தாமரைக் கண் சையும்சுவைக்கலாம்என்று தி, ஆசை வார்த்தைகளைக் ட்டி அவனை அழைப்ப ண்டு—இது கூலிக்கு ஆள் சர்க்கும் முதலாளித்துவ ல்! ஊரை இரண்டு படுத்தி ன் மட்டும் உப்பரிகையிலே வ நினைக்கும் குள்ள நரிக் ல்!

இன்னொரு குரலு முண்டு! ர கடல் சென்று திமிங்கல ட்டை யாடலாமென்று அழைத்து நடுக் கடலில் அந்த தீரனின் கழுத்தை அறுத்தெறி யும் சூன்யக்காரக் குரல், அது!

செல்லுமிடமெல்லாம்— பொது எதிரியை ஒழிக்க காங் கிரசோடு சேர்ந்து போராட லாம், வாருங்கள் என்று நினக் குரல் எழுப்பும் காமராசரின் குரல், மேற்சொன்ன குரல் வகைகளில் எந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தது என்று தெரியவில்லை, நமக்கு! துணிவு இல்லாத கார ணத்தாலோ என்னவோ அவ ரும் அதை தெளிவு படுத்தவே யில்லை!

அண்ணா-காமராசர்--கொள் கை அளவிலே இருபெரும் துருவங்கள். காமராசர் பதவிப் புயலினல் பிய்த்தெறியப்பட்ட கூடாரத்தை நல்ல முறையிலே வேய்ந்து வாழ நினைக்கும் கொத்தன்--மற்றவரோ சரிந்து போன காவலந்தியை நம் இனம் காவல் செய்ய விடுதலைப் படை நடத்தும் கொற்றவன்! இருட்டறையில் அமிழ்ந்து— மருட்டுபவருக்கெல்லாம் மயங்கித் தவிக்கும் திராவிடத் தரணியருக்கு ஒரு முழுமதி யாம்-தாயகத்தை மீட்கும் விடுதலை சேனைக்கோர் அதிபதி யாம் நமது அண்ணாவைத் தான் காமராசர் அழைக்கிறார்; ஏன் என்று சொல்லாமல், எப்படி என்று வழிமுறை காட்டாமல், பொது எதிரியைத் தாக்க நேசக்கரம் வேண்டு கிறார்! திரு-கொச்சி தமிழ்ப் பகுதியிலே மலையாளப் போலிசார் வீடு புகுந்து தாக்கு கிறார்களாம் பெண்களெல்லாம் தாக்குதலுக்கு பலியாகிறார் களாம் - இது உண்மையாயின் கூட்டணி அமைத்து பட்டம் தாழ்வில் இட்லரிசத்துக்கு வேட்டுவைப்போம், வாரீர் என நம்மை அழைக்காத காமராசர். வறுமையும் அறியாமையும்தான் மானிட வர்க்கத்தின் பொது வைரி என்று நினைக்காத காம ராசர்: கம்யூனிஸ்ட் கட் சியை பொது எதிரி என்று கைகாட்டுகிறாரா?-அதற்கென நேசக்கரம் விரும்புகிறாரா? என்பது நமக்குப் புரியவில்லை. இந்த நிலையில் தி. மு. கவின் கொள்கை என்ன என்பதற்கு பொதுச் செயலாளர் காஞ்சி மாநாட்டிலே ஒரு தெளிவுரை தந்துவிட்டார். "கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை ஒழிக்க வாருங்கள்; எல்லோரும் ஒன்று சேரு வோம் என்று காமராசர் அழைத்தால் அது தவறு! சமு தாயத்தைச் செப்பனிட வாரீர், வறுமையை ஒழிப்போம் வாரீர் என்று அழைக்கட்டும்- வருகிறோம்!... கூத்தாட வருப வர்கள்கூட என்ன நாடகம் என்று கேட்டுக் கொண்டு தானே வருகிறார்கள்!... தி. மு. கழகம் கூலிப்பட்டாளமு மல்ல: அதற்காக சொந்தப் பட்டாளத்தை பயன்படுத்தா மலிருப்பவர்களுமல்ல......"— என்று தெள்ளத் தெளிய கலங்கி நிற்கும் காமராசருக்கு செய்தி சொல்லிவிட்டார்.

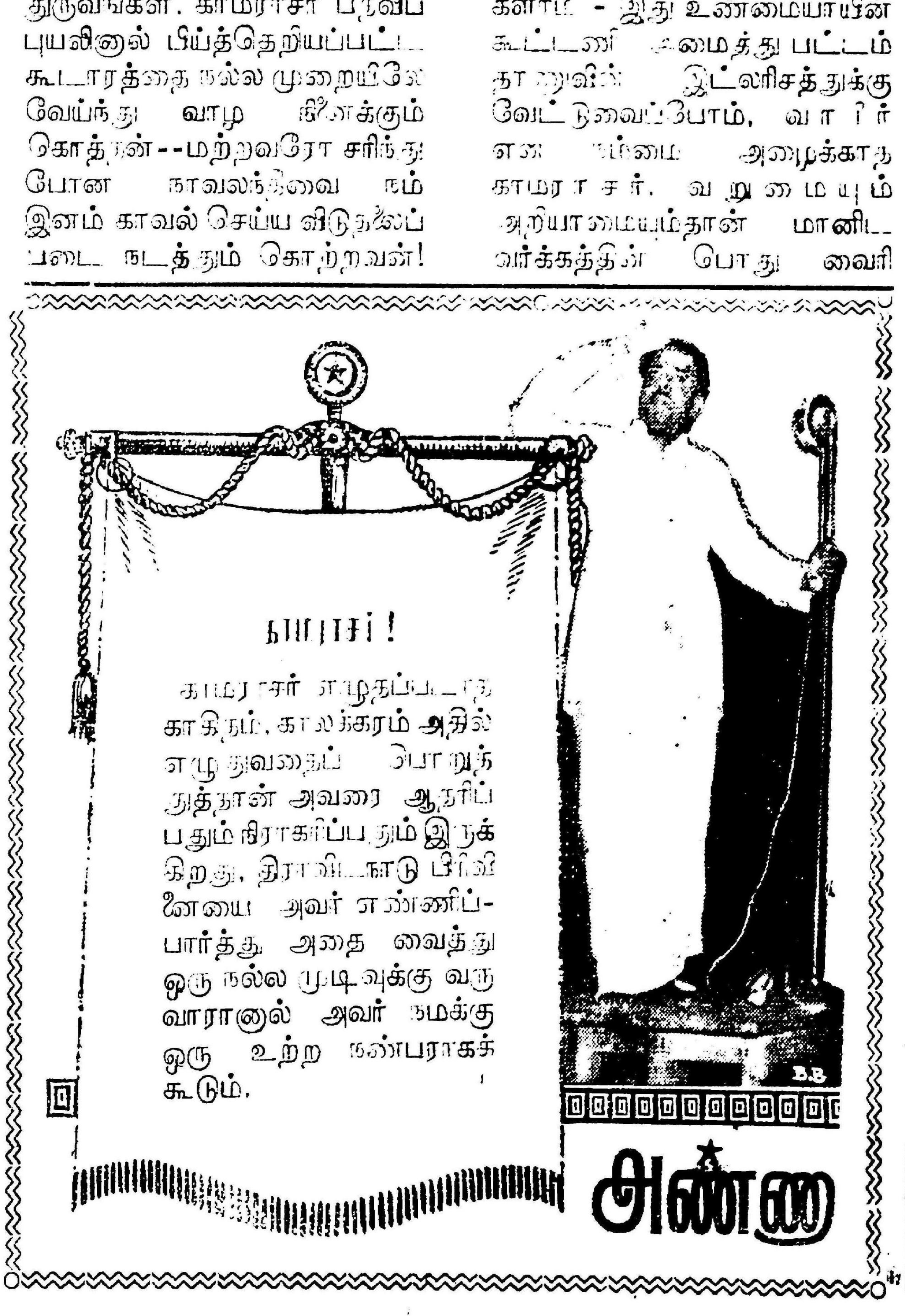

காமராசர் விடுக்கும் நேசக் குரலிலே பாசம் வழியலாம்- ஆனல் ஆளை விழுங்கும் சுரு மீன்கள் சுற்றிலும் இருக்க, அவர் கெண்டையின் குஞ்சு களைப் பிடிக்க துணைதேடுகிறார் என்பதுதான் நமதுகருத்து! திரு-கொச்சி தமிழ்ப் பகுதி யில் திக்கற்றுத் தவிக்கும் தமிழ்ப் பெரு மக்களை அபாயத்திலிருந்து மீட்க— இலங்கையில் சீரழியும் தென்ன வருக்கு இன்ப வாழ்வு தர ஓடி வருவீர் என காமராசர் அழைக் கட்டும். தி. மு., கழகம் தயாரா யிருக்கிறது ஒத்துழைப்பு தர! யானை பிடிக்கப் போகும் போது. பூனை வேட்டை யாட நினைக்கும் இயக்கமல்ல தி. மு. கழகம்! இதை மனதில் நிறுத்தி மந்திரியார் அழைக்கட் டும்-வருகிறோம்! ஒத்துழைப்பு தருகிறோம்!

[அரசியல் கற்பனை]

இராமசாமியும் — இராமசாமியும்!

[தென்னரசு]

இரவு நேரம். மாஜி தலைநகரான கல்கத்தா பட்டணம் தீபாலங்காரத்தோடு கூடிய வெள்ளி நகரமாக ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்தது. ஆற்காட்டு இராமசாமியார் அப்போதுதான் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டு விட்டு அவர் தங்கியிருந்த பிரபல ஹோட்டலுக்கு வந்தார். தலைசிறந்த ஆங்கிலப் பேச்சாளர்-தரணி ஆளுவோருக்கே ஆலோசனை சொல்லக் கூடியவர்—அகில முழுதும் செல்வாக்குப் பெற்றவர், அவர் தங்கியிருப்பதென்றால், அந்த உணவு விடுதி சாமான்யமானதாகவா இருக்கும்.

பளிங்குத்தரை, இரவைப் பகலாக்கிக் காட்டும் பாதரச விளக்குகள், மணம்தரும் மலர்ச் செடிகள்!

ஆற்காட்டார் சற்று மயக்கமடைந்துதானிருந்தார். கூட்டத்தில் பேசிய களைப்பு! உடைகளைத்தளர்த்தி மாற்றுடை தரிப்பதற்காக அறைக்குள் நுழைந்தார். திடுக்கிட்டுப் போனார்—எதிரே ஒரு ராமசாமியார் வருவது போலிருந்தது. ஆமாம், எதிரே மாட்டியிருந்த நிலைக் கண்ணாடி அப்படிக் காண்பித்தது—தன்னை அறியாமல் சிரித்துவிட்டார்.

"யாருக்கும் பயப்படாத ராமசாமி, இன்று உன்னைக் கண்டே பயந்து விட்டான்" என்று சொல்லி சிரித்தார்.

நிலைக்கண்ணாடி ராமசாமி சிரிக்கவில்லை. அதுவும் சிரிக்கும், என்று எதிர்பார்த்த ஆற்காட்டார் ஏமாந்தார்.

"ஏன் சிலையாக நிற்கிறாய்?—கர்வம் கலந்த தொனியில் கேட்டார் ஆற்காட்டார்.

"எனக்கு சிரிப்பு வரவில்லை! உம்முடைய செயல் அப்படி இருக்கிறது!"— நிலைக்கண்ணாடி ராமசாமி.

"என் செயலில் நீ கண்ட தவறுஎன்ன? புண்படுத்தினேனா யாரையாவது? பொதுக் கூட்டத்திலே எவரையேனும் தாக்கிப் பேசினேனா? சிரிப்பு வரவில்லையாமே, சிரிப்பு!"

"ஆத்திரம் வேண்டாம் ஆற்காட்டாரே, மாநிலமெங்கும், துளிர்விட்டுவரும் மக்கள் எழுச்சியை கிள்ளியெறியப் பார்க்கிறீர். கோலேந்தியிருப்போருக்கு கைகொடுக்க முன் வருகிறீர். மக்கள் மன்றம் என்ன நினைக்கும் உம்மைப்பற்றி? மொழிவழி மாநிலம் பிரிய வேண்டுமென்ற கோரிக்கை நியாயமானது--நேர்மையானது. ஒருமொழி பேசும் மக்களின் பகுதி வேறொரு மொழி பேசுவோரின் ஆட்சிக்குட்பட்டுத்தானாக வேண்டுமென்பதை நீர் எப்படித்தான் ஆதரிக்கிறீரோ தெரியவில்லை."

"நான் வேண்டாமென்று சொல்லவில்லையே! இன்னும் பதினைந்து ஆண்டுகட்கு ஒத்தி வைக்கும்படி தானே சொன்னேன்."

"இன்றியமையாத கோரிக்கையை ஏன் இன்னும்பதினைந்து ஆண்டு கட்குக் காலம் தாழ்த்த வேண்டும்? பழுத்த கனியை சுவைத்துப் பார்க்க நாள் நட்சத்திரம் பார்ப்பதா? பருவமடைந்த பெண்ணை பதினைந்து ஆண்டு, கட்டிப் போடுவதா? பூசல்கள் ஒழிந்து புதுப் புது தனியாட்சி மலரப் போகும் வேளையிலே அல்லவா நீர் மொழிவழிகிளர்ச்சியைத் தொடங்கச்சொல்லுகிறீர்? பக்குவப்பட்ட உமது உள்ளத்திலிருந்து இப்படி பயன்படாத யோசனை தானா கிடைக்க வேண்டும்? அரசியல்நுணுக்கம் தெரிந்தவர்களுக்கு இது தெரிந்தால் தம்பிக்குப் பட்டம் கிடைத்து விட்டது, ஆகவேதான் ராமசாமி முதலியாரும் சர்க்காரை வசப்படுத்த முயலுகிறார் என்று கேலி பேசமாட்டார்களா? அதுவும் உமது நாட்டார் பொல்லாதவர்களாயிற்றே!"

"ராமசாமி, உண்மையும் அது தானே! ஆளுகின்ற கட்சிகளிடமெல்லாம் பட்டம் பெறுவது சாமான்யமல்லவே! நான்மட்டும், ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னதாகவே சர்க்காரை பாராட்டிப் பேச ஆரம்பித்திருந்தால்சென்ற வாரம் பட்டம் பெற்றவர்கள் பட்டியலிலே என் பெயருமல்லவா இடம் பெற்றிருக்கும்!"

"ஆமாம், நீங்கள்'சர்' பட்டம் வாங்கியதுகூட அப்படித்தானே! சேலத்திலேகூடி, பட்டங்களைத் துறக்க வேண்டுமென்று உங்களைச் சார்ந்தவர்கள் பேசியும் நீங்கள் செவி சாய்க்காதவராயிற்றே!"

"ஆமாம், அவர்களுக்குப் பட்டம் கிடைக்கவில்லையென்பதற்காக, பட்டம் பெற்றவர்களையும் ஏளனம் செய்தார்கள்! அதற்காக பட்டத்தைத் துறந்துவிடுவதென்றால் பொருள்?"

"தவறு ஆற்காட்டாரே,நீங்கள் அவர்களைப் பற்றி தவறாக முடிவு கட்டிவிட்டீர்கள். அவர்கள்விரும்பியிருந்தால், 'ராவ்பகதூர்,' 'திவான் பகதூர்' பட்டங்கள் சரணடைந்திருக்கும் அவர்களிடம். உங்களுடைய அரசியல் பாதை தவறானது என்பதற்காக் அவர்கள் மீது பழிசுமத்தாதீர், இன்றைய பொதுக்கூட்டத்திலே நீங்கள் பேசிய பேச்சு எவ்வளவு முரண்பட்டது என்பதை நீவிர் அறியமாட்டீர். மொழி வழி ராஜயப் பிரிவினைக்காக நடத்தப்படும் உண்ணாவிரதமும், சத்தியாகிரகமும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி காலத்தில் பிரயோஜனமாகஇருந்திருக்கலாம்; தற்போதுள்ள நிலைமையில் இவற்றை கையாளக் கூடாது என்று பேசியிருக்கிறீர்கள், பிரிட்டிஷ ஆட்சிகாலத்திலே பிரயோஜனமாக இருந்திருக்கலாமென்று இன்றுசொல்லுகிறவர், வெள்ளையர் ஆண்ட காலத்திலே தேசிய காங்கிரசார் நடத்திய பட்டினிப் போர்களை மட்டும் ஏன் நீர் ஆதரிக்கவில்லை? அவர்களைச் சுட்டுத்தள்ள அல்லவா துணையாகஇருந்தீர்? இன்று மட்டும் தேசியத்தாருக்குபரிந்து பேசுவது ஏன்?

"இதிலிருந்து உமது உள்ளொளி நன்கு புலப்படுகிறதே! எப்போதுமே, ஆளுகின்ற கட்சியின்மடியிலேயேபுரளவேண்டும், அரசியல் வானிலே ஒளிவிட வேண்டும் என்பது அல்லவா உமது அரசியலின் ஜீவலட்சியமாக இருக்கிறது. காங்கிரஸ் ஆட்சி போய், வேறொரு ஆட்சி வந்தால் இன்னும் எப்படியெப் படிமாறுகிறீரோ யார்கண்டது"?

ஆற்காட்டாரின் கண்கள் கனல் கக்கின. மீசை துடித்தது. பெருமூச்சால் கழுத்து விரியும் போது அவர் கட்டியிருந்த 'டை' கழுத்தை இறுக்கியது.

"இராமசாமி! இராமசாமி!"—கத்தினார்.

ட்...ரிங்!...ட்...ரிங் — டெலிபோன் மணியடித்தது. போனை கையிலெடுத்தார். "டம், டம்" விமான நிலையத்திலிருந்துபோன் வந்திருக்கிறது; பிளேன் புறப்பட இன்னும் 40 நிமிடங்களே உள்ளன, என்று உணவு விடுதி மானேஜர் சொன்னார்.

[ஏ. ஆர். முதலியார் சென்ற வாரம் கல்கத்தாவில் பேசியதை வைத்துப் பின்னப்பட்டது.]

★

"கேரள முரசு"

★

ஆசிரியர்:- கே. ஏ. கலையழகன்
தி. மு. க. மாதமிருமுறை
தமிழ்ப் பத்திரிகை
10-8-54-ந் தேதி முதல்
விற்பனையாகிறது
தனி இதழ் 0—2—0
ஏஜண்டுகள் தேவை
கேரள முரசு
வண்டிப்பெரியார் திரு. கொச்சி

★

பெண்மான் :— மனிதர்களில் பெண்களை "மானே" என்று அழைக்கிறார்களாமே; அப்படியானால் பெண்களுக்கெல்லாம் நாலு காலும், நம்மைப் போல உடலுமா இருக்கின்றன

ஆண்மான் :— சரியான கேள்வி கேட்டாய்—ஆனால் ஒன்று—நான் உன்னை பெண்ணே! என்று அழைக்கிறேனே; உனக்கு மட்டும் அந்தப் பெண்களைப் போன்ற அழகான உடலமைப்பா இருக்கிறது?

— ரிதி —

தலையங்கம்

ரா.

சென்னை [27—8—54] வெள்ளி

தீ அணைக்க உடன் எழுவீர்!

திருவாங்கூர் தமிழ்ப் பகுதிகளில் போலீசாரின் வெறியாட்டம் நாளுக்குநாள் அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. குளச்சல், கருங்கல், தொடுவெட்டி, மார்த்தாண்டம், புதுக்கடை ஆகிய இடங்களில் மக்கள் நடமாட்டம் குறைந்து, வியாபாரங்களும் குறைந்து விட்டதாம். இரவில் வெளியிலே தலை நீட்ட பயப்படுகிற அளவுக்கு மக்களி டையே பீதி உணர்ச்சி வளர்க்கப் பட்டிருக்கிறது.

சிறைபிடிக்கப் பட்டவர்கள் சிறைச்சாலையிலே கற்பனையும் செய்ய முடியாத கொடுமைகளை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இப்படி யெல்லாம் காட்டாட்சி நடைபெறுவதாக அன்றாடம் செய்திகளைத் தந்து கொண்டிருக்கின்றன, நாள் ஏடுகள். உரிமைக் கிளர்ச்சியின் தலைவர்கள், தொண்டர்கள் — என்கிற மரியாதையைக் கூட ஒரு அரசாங்கம் அளிக்கத் தவறுமேயானால், போலீஸ் வெறியாட் டங்களை இரக்க மற்ற முறையில் அனுமதிக்குமேயானால் — அதை அரசாங்கம் எனச் சொல்லவே நமக்கு நா கூசுகிறது. கடும்பலி வாழும் காடு நன்றே எனப் போற்றத்தக்க விதத்துக்கு திரு. கோச்சி சர்க்கார் தங்கள் அதிகாரத்தை துஷ்பிரயோகம் செய்து வருகிறார்கள்.

இவ்வளவும் செய்து விட்டு, போலீசாரின் பயங்கர ஆயுதங் களுக்கு உரிமைக் கிளர்ச்சி உத்தமர்களைப் பலியாக்கி விட்டு, வேங்கை—ரத்த நாக்கோடு வேதாந்தம் பேசுவது போல, "எமது சர்க் கார் அமைதியான முறையில்தான் நடந்து கொண்டது" என பறை சாற்றுகிறது பட்டம் ஆட்சி!

திரு. தமிழ்ப் பகுதிகளிலே கொலை—கொள்ளை—கலகம்—ஆகிய முயற்சிகளில் கிளர்ச்சிக் காரர்கள் ஈடு பட்டதாகவும் அத்தகையோர் மீது தக்க சாட்சியங்களோடு வழக்கு தொடரப் பட்டிருப்பதாகவும் சர்க்கார் அறிக்கை யொன்று கூறுகிறது. உரிமைக் கிளர்ச்சி நடத்திய வர்கள் கொலை — கொள்ளை — முதலியவற்றில் ஈடுபடும் கலகக்காரர் களாம்! வழக்கு தொடுக்கிறது பட்டம் சர்க்கார்!

இது பட்டம் சர்க்காருக்கு மட்டும் தெரிந்த தந்திரமல்ல; உரிமைக் கிளர்ச்சி வீரர்களை அடக்கி ஒடுக்கி விட ஆணவ பீடமேறிய வர்கள் வழக்கமாகக் கடைப்பிடிக்கும் முறைதான் இது!

மும்முனைப்போரில் ஈடுபட்ட நமது அருமைத் தோழர்கள் பலரை கலகக் காரர்கள் என குற்றம் சாட்ட வில்லையா?

கல்லக்குடியிலும், தூத்துக்குடியிலும் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்து பல உயிர்களைக் குடித்து, பலரது அங்கங்களை அறுத்து, அடக்கு முறைப்பசியை தீர்த்துக் கொண்ட காங்கிரஸ் சர்க்கார், அடக்குமுறை வெறிக்கு பலியான வீரர்கள் மீது கலகக் காரர்கள் என குற்றம் காட்டி கூண்டிலே நிறுத்திட வில்லையா?

அது போலவே தாய்த் தமிழகத்தோடு இணைய விரும்பிய மக்க ளின் மீது கொடுமைக் கணையை ஏவியதோடு நில்லாது, குள்ளநரி வேலையிலும் ஈடுபட்டு விட்டது பட்டம் ஆட்சி!

திரு, கோச்சியிலே நடப்பது பிரஜாசோஷலிஸ்ட் சர்க்கார் என பலரும் எண்ணுகிறார்கள். அப்படித்தான் விளம்பரமும் கூட!

ஆனால் உண்மையில் அங்கே நடைபெறுவது காங்கிரஸ் ஆட்சி தான்! பட்டம் தாணுப்பிள்ளை காங்கிரஸ்காரர். பதவிக்காக 'பிரகா சம்' வேலைசெய்து மந்திரியாகி விட்டவர். மந்திரிசபை, காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் ஒத்துழைப்போடு ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிற அமைப் பாகும். காங்கிரஸ் கட்சி, ஆட்டி வைக்கிறபடி ஆட வேண்டிய பொம்மலாட்டப் பதுமைதான் பட்டத்தின் மந்திரி சபை!

உத்திரபிரதேசத்திலே பிரஜாசோஷலிஸ்ட்காரியதரிசி **லோகியா** அடக்கு முறைக்கு ஆளாகி சிறை செல்கிறார். இங்கே பிரஜா சோஷலிஸ்ட் கட்சி, அடக்கு முறைக்கு உரிமை வீரர்களை ஆளாக்கு கிறது!

இதையாரும் கேட்பாரில்லையா? என்ற ஓலம் திரு. தமிழ்ப்பகுதி களிலே யிருந்து கிளம்புகிறது. காங்கிரசின் ஒத்துழைப்போடு நடை பெறுகிற அக்கிரம அட்டகாசங்களுக்கு முடிவுதேட வேண்டிய பொறுப்பு முடிசூடாமன்னர் இருக்கிறாரே — நேரு துரைமகனார் — அவருடையதாகும்!

அவரோ, பொட்டி ஸ்ரீராமுலுகள் பிணமாக விழுந்தால்தான் கண்திறந்து பார்க்கும் பழக்கமுடைய கடமை வீரர். தேசத்தின் காவ லர்! திருகோச்சி சர்க்காரை எச்சரிக்கவோ—அல்லது கலந்து பேசி நல்ல முடிவுகாணவோ—அல்லற்படும் தமிழர்களை மீட்கவோ—மலையாளப் போலீசாரிடமிருந்து மக்களின் பயமற்ற வாழ்வை மீண்டும், கொண ரவோ — வாய்ப்பு பெற்றது சென்னை சர்க்கார். ஆம்—காமராசர் சர்க் கார்! உடனடியாக காமராசர் அவர்கள் செய்ய வேண்டிய காரியம் இதுவென்போம்.

போலீசாரின் கையிலே சிக்கித் திண்டாடும் சிறைப் பறவை களின் சார்பிலே — அடக்கு முறைப் பேயாட்டத்திற்குப் பயந்து வெளிப் பிரதேசங்களுக்கு ஓடவேண்டிய நெருக்கடிக்கு ஆளான தோழர்களின் சார்பிலே-தத்தளிக்கும் குடும்பங்களின் சார்பிலே — உரிமைப் போரில் உயிர் கொடுத்த மக்களை எண்ணி எண்ணிக் கதறும் அவர்தம் உற்றார் உறவினர் சார்பிலே — கள்ளம் சென்றவன் எங்கு கொண்டுபோகப் பட்டானோ தெரியவில்லை எனக் கலங்கிக் குமுறும் தாய்மார்களின் சார்பிலே — காமராஜர் சர்க்காரை கேட்டுக்கொள்கி றோம்; உடனடியாக ஒரு திட்டம் தீட்ட புறப்படுங்கள் என்று! திரு. தமிழகத்தில் தீ பரவுகிறது! பரவிய தீயில் "பெட்ரோல்" ஊற்ற முனை கிறது பட்டம் சர்க்கார்! தீயை அணைக்க உடன் எழுவீர் என அழைப்பு விடுக்கிறோம்; அக்கறையுள்ளவர் அனைவருக்கும்! அமைச்சர் காமராசருக்கும்!

ரா! ரா! ரா!

ரா! ரா!! ரா!!! தாலாட்டு போலத் தோன்றலாம். ஆமாம் இதுவும் ஒரு தாலாட்டுத்தான். அழுகிற பிள்ளை யைத் தூங்கவைக்க "ரா ரா ரா!" பாடுவார்கள். அதே முறையிலேதான் ரா! ரா! ரா! பாடியிருக்கிறது இந்திய சர்க்கார், பட்டாபிஷேக விழாக்கள் நடத்தியிருக் கிறார்களே; அதைத்தான் குறிப்பிடுகிறோம். பாரதரத்னு-பத்ம விபூஷ்ணு-என்பவை, பட்டங்களிலே குறிப்பிடத் தக்கவை. பத்ம விபூஷ்ணுவில் இரண்டு மூன்று ரகம்; அதில் இரண்டாவது ரக பட்டங்களை எம். எஸ். சுப்புலட்சு மிக்கும், லட்சுமணசாமி முதலியார் அவர்களுக்கும் தந் துள்ளனர். பாரத ரத்னு-முதல் தரம் போலும். அது யார் யாருக்குத் தரப்பட்டிருக்கிறது தெரியுமா?

ராசகோபாலாச்சாரியார்,

ராதாகிருஷ்ணன்

ராமன் (சி. வி. ராமன்)

ரா! ரா! ரா! பாடியிருக்கிறது சர்க்கார். முப்பெரும் முப்புரிநூலோர்க்கு முடிசூட்டு விழா நடைபெறுகிறது. கலப்பில்லாத வடமொழிப்பட்டங்கள். இப்படித்தரப்பட்ட பட்டங்களில் ஒன்றை காந்தியாரின் சிஷ்யை ஆஷாதேவி அம்மையார் வேண்டாமென்று உதறிவிட்டார். பட்டங் களை குறித்து 'ஹரிஜன்' ஏடு எழுதியிருக்கிறது. ஹரிஜன் சாதாரண ஏடல்ல. காந்தியாரின் எழுத்தோவியங்களை வெளியிட்டுப் பெருமையுற்ற ஏடு. காந்தியாரையே ஆசிரி யராகவும் பெற்றிருந்த ஏடு. அது கூறுவதைக்கேளுங்கள்.

"இந்த ஆண்டு இந்திய சர்க்கார் பலருக்குப் பட்டங் களைக் கொடுத்துள்ளனர். மேற்படி பட்டங்கள் பெயருக்கு முன் போடக்கூடிய கவுரவப்பட்டங்கள் அல்ல என்றாலும், மரியாதையைத் தெரிவிக்கும் வெறும் பாராட்டுப்பெயர்கள் என்றும் அரசாங்க தரப்பில் வாதாடப்படுகிறது. ஆனால் இது வக்கீல்களின் வாதமாயிருக்கிறதே ஒழிய பாமர மக்கள் மேற்படி பட்டங்களை பிரிட்டிஷ் காலத்து பட்டங்களுக்குச் சமமாகவே மதிக்கிறார்கள்."—ஹரிஜன் எழுதுவது மட்டு மல்ல; இந்து பத்திரிகையில், குன்னான் சின்ஹா என்பவர் அரசியல் சட்டத்தின் 18(1)வது பிரிவு சொல்லுகிறபடி இராணுவ அல்லது கல்வித்தகுதி அல்லாத எந்தவித பட்டங் களையும் அரசாங்கம் வழங்காது என்றிருக்கும் போது — இப்போது வழங்கப் பட்டிருப்பது எப்படி பொருத்தமாகும் என்ற கருத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார். யார் எந்தக் கருத்தை வெளியிட்டால் என்ன? மூன்று "ரா" க்களுக்கும் செய்யவேண்டிய சடங்கை செய்து முடித்து விட்டார்கள்.

தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி. க. அரசாங்கத்தின் எந்த மரியாதையையும் பெறாமலே மரணவாயிலில் நுழைந்தார். மறைமலை அடிகளாரும் அரசாங்க விருது பெற்றாரில்லை. தமி ழின் காவலனும் சுருக்குமிக்கோர் இப்போடிக்கும் இலக் கிய மேதையாம் பசுமலை பாரதி சோமசுந்தரனாருக்கு பட் டம் வழங்க எண்ணியது மில்லை இந்த அரசு!

ஏதோ—இழுத்த இழுப்பிற்கு நிற்கும் சிலருக்கு இலங்கை வேந்தன் தம்பியின் பெயரை இறுதியிலே இணைத்து பட்டம் வழங்கிவிட்டார்கள். மூன்று "ரா"க் களுக்கும் பெரிய பட்டங்களை அளித்துவிட்டார்கள். பட் டத்தைப்பற்றி நாம் ஏன் பேசவேண்டும்? வெள்ளையர் தரும் பட்டத்திற்கும்—இந்த வடநாட்டுக் கொள்ளையர் தரும் பட் டத்திற்கும் வித்தியாசம் இல்லை என்பதை உணர்ந்தவர்கள் நாம். திட்டங்கள் சரிந்தாலும் கவலையில்லை என்று பட்டங் கள் பறக்க விடட்டும்—பலமாக அடிக்கப்போகும் புயற் காற்றை பட்டங்கள் நிச்சயமாகத் தடுத்துவிட முடியாது என்பதை அனைவரும் அறிவர்!

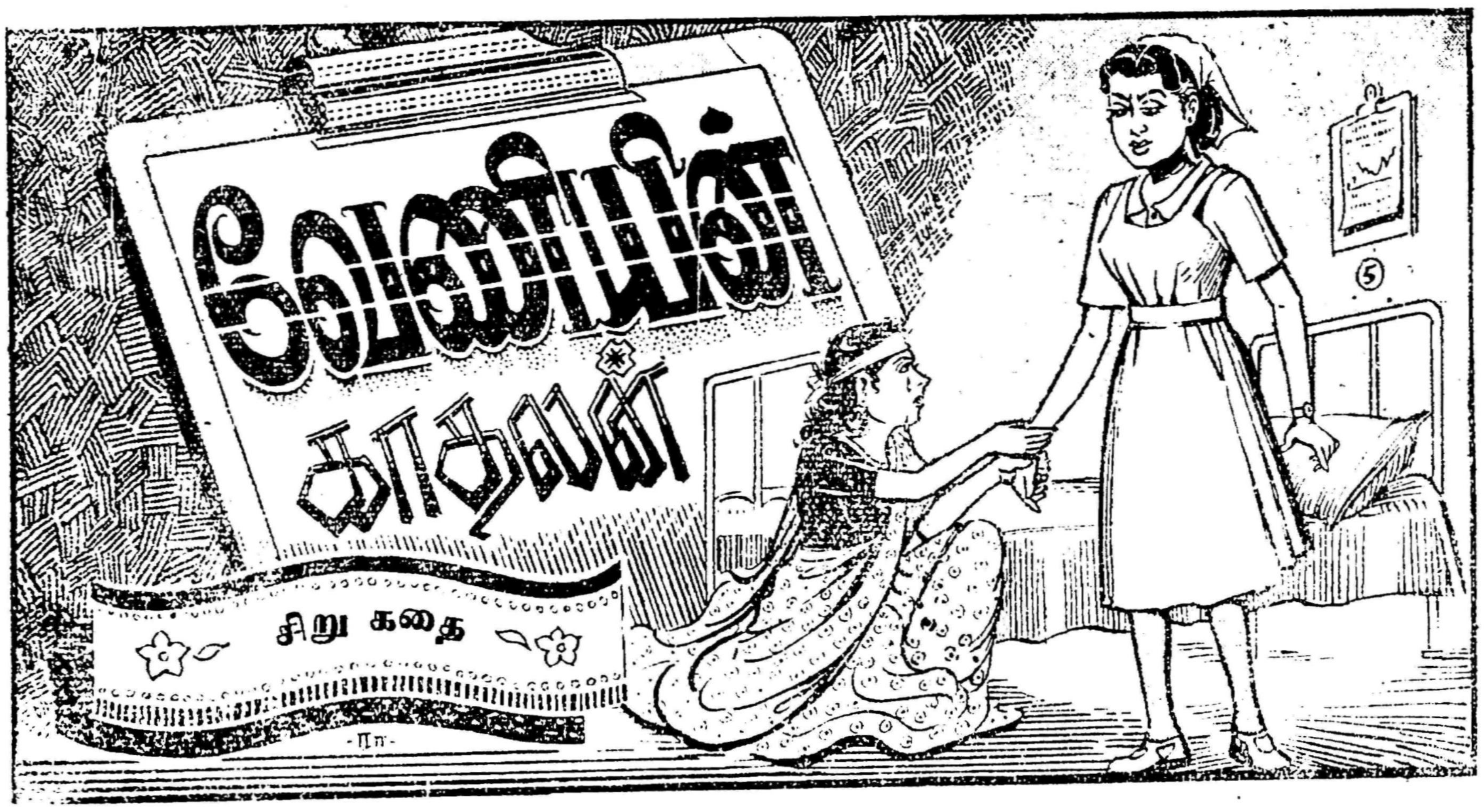

"நான் தொத்தி விளையாண்ட தோள்கள் ...... என் கண்ணைப் பொத்தி விளையாண்ட கரங்கள் சண்டாளனின் சவுக்கு நுனியால் கொத்தி விளையாடப்பட்டன."

இரவு எட்டுமணி, பட்டாளத்து ஆஸ்பத்திரி பெண் வார்டில் நர்ஸ் சூர்யா தன் கடமைகளை பரபரப்புடன் கவனித்து வந்தாள். அவளுடைய எண்ணம் ஏதோ ஒரு பொருளின் மீது லயித்துப் போய் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதுமட்டும் நன்றாகப் புரிந்தது.

இளமையின் அழகு ஒளி விடும் அவளது முகத்திலே கவலையின் ரேகைகள் படிந்திருப்பது மிகத் தெளிவாக யாராலும் தெரிந்து கொள்ளத் தக்கதாய் இருந்தது. நோயுள்ள பெண்மணிகளுக்கு சிகிச்சைகள்-உபசாரங்கள் நடத்திக்கொண்டிருந்த அவளது முகத்திலே அழகான சிவந்த உதடுகள் முணுமுணுத்த படியிருந்தன. "ஏ ஆண்டவனே! அவரை எப்படியாவது காப்பாற்று! அவருக்காகவே நான் உயிர்வாழ்கிறேன். அவர் என் ஜீவகாதலை இன்றைக்கு மறுத்தாலும். என்றைக்கோ ஒருநாள் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் போகிறார். அதுவரையில் நான் காத்திருக்கிறேன். அதுவரை அவரையும் வாழவிடு! அதன் பின்னைப் எங்களை வாழவிடு!"

இதுதான் அந்த எழிற் பெண்ணின் பிரார்த்தனை. அவள் பிரார்த்தனையினூடே பட்டாளத்து சார்ஜண்ட் குண்டப்பன் அங்கே பிரவேசித்தான். நர்ஸ் சூர்யா அவனுக்கு மரியாதை செய்து வரவேற்றாள்.

"எப்படியிருக்கிறாள் வேணி?" இது குண்டப்பன் கேள்வி.

"பூரண சகம்-நல்ல ரெஸ்ட் வேணும். அவ்வளவுதான்!" சூர்யா சொன்னாள் இப்படி.

குண்டப்பன் பேசிக் கொண்டே அவள் படுக்கையண்டை போய் நின்றான். "வேணி!" என்று அழைத்தான். நோயினால் முனகிக் கொண்டிருந்த வேணி, அவனைக் கண்டதும் கண்களை மூடிக்கொண்டு வேறு பக்கம் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டாள். இரண்டு மூன்று நாட்களாய் பிரக்ஞையற்றிருந்து, இன்றைய தினம் கண் விழித்திருக்கும் வேணி, குண்டப்பனைக் கண்டதும், வேறு பக்கம் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டது சூர்யாவுக்கு ஆச்சரியத்தைத்தான் அளித்தது. அவள் அதைக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. குண்டப்பனும் நிலைமையை சமாளித்துக் கொண்டு-சூர்யாவிடம்—"சரி-நான் வருகிறேன்" எனக் கூறியபடி அவளிடம் ஏதோ ரகசியம் கூற வேண்டுமென்று ஜாடை காட்டி தனியாக அழைத்தான். சூர்யாவும் அந்த ரகசியத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தாள்.

"சூர்யா! வேணி ஜாக்கிரதை! ஓடிவிட்டாலும் ஓடிவிடுவாள்!" என்று கூறிவிட்டு அவன் வேகமாகப் போய்விட்டான். சூர்யாவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

ஓடிவிடுவாளா? ஏன்? எதற்காக சார்ஜண்ட் அப்படிச் சொன்னார்? அப்படியானால் யார் இவள்? இது போன்ற கேள்விகளின் அடிமையானாள் சூர்யா. குழப்பத்திலே எதுவும் வேலை ஓடாமல் தன் மேஜையண்டை போய் உட்கார்ந்தாள். சிந்தனை அதிகமாயிற்று, வேணியின் கட்டில் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தாள். திடுக்கிட்டாள். காரணம் வேணி அங்கில்லை. அவள் அந்த கூடத்தைவிட்டு அப்போதுதான் வெளியே நழுவிக் கொண்டிருந்தாள். சூர்யா ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்தோடி வேணியைப் பிடித்துக் கொண்டு "எங்கே ஓடுகிறாய்?" என்று அதட்டிக் கேட்டாள்.

"அம்மா-என்னை விட்டு விடுங்கள். உங்களுக்கு கோடி புண்ணியமுண்டு."—அந்த யுவதி அழுதாள்.

"சார்ஜண்ட் உத்திரவில்லாமல், உன்னை விடுவதா?-முடியாதம்மா முடியாது!"

"சார்ஜண்ட்-அவர் யாரம்மா? எனக்கு உத்திரவிட! எனக்கு உத்திரவிட வேண்டிய உத்தமர் ஊமையாகக் கிடக்கிறார் தாயே! வேண்டுமானால் எனக்கு கொஞ்சம் விஷத்தைக்கொடுத்து விடுங்கள்-அந்த விரியன் பாம்பிடம் என்னை ஒப்புவிக்காதீர்கள்,"

"நன்றாயிருக்கிறது நியாயம். உன்னை நம்பியிருக்கிற ஒருவரை இப்படியா ஏமாற்றுவது? உன் உடம்பு சுகமாக வேண்டுமென்று குண்டப்பன் எவ்வளவு கஷ்டப் படுகிறார்?"

"ஆமாம்-என் உடம்புதான் அவனுக்குத் தேவை. அதற்காக கஷ்டப்படுகிறான். கனி, அழுகிவிடாமல் காப்பாற்றுகிறார்களே, ஏன்?-அதன் மேல் உள்ள கருணையாலா? இல்லை-அதை சுவைத்துத் தின்ன வேண்டுமென்ற காரணத்தால்! அந்த வகையைச் சேர்ந்தவனம்மா இந்த வஞ்சகன்!"

"ஏன் அவர் மீது சீறிவிழுகிறாய்? நீ அவருக்கு வைப்பாட்டிதானே!"- கேட்டாள் சூர்யா.

"அய்யோ! சொல்லாதீர்களம்மா! அப்படி இன்னொரு முறை சொல்லாதீர்கள், கேளுங்கள் தாயே என் கேவிக்கதையை! புண்ணாகிப்போன உடல்களை கண்ணைக் காத்துவரும் புனிதவதியே, வெறியனின் கோர விளையாட்டால் கந்தல் கந்தலாக பிய்த்தெறியப்பட்ட என் வாழ்கைச் சரிதத்தைக் கேளுங்கள். பட்டாளத்திலே ஒரு சிப்பாய்... அவர்தான் என் பாசத்திற்குரிய கணவன். அவரைப் படாதபாடு படுத்தி என்னையும் பஞ்சணைக்கு இழுக்கிறான் பாவி-குண்டப்பன். அவர் சிப்பாய்தான்—ஆனால் காருண்ய சீலர் தாயே! என் மூச்சிலே கலந்துவிட்ட ஜீவன் அவர். என் கண் எதிரிலேயே அந்தத் தடியன் அவரைத் தாக்கினான். எனக்கு தலை சுற்றியது. கந்தா, கந்தா என்று கதறிக்கொண்டு தரையில் விழுந்து விட்டேன். அவ்வளவுதான் எனக்குத் தெரியும். விழித்துப் பார்த்தபோது நான் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறேன்"

"கந்தன்!"

"ஆமாம், அம்மா, ஏன் உங்களுக்கு அவரைத் தெரியுமா?"

"சமீபத்தில் பட்டாளத்தில் சவுக்கடி தண்டனை கிடைத்ததே—அவரா?

"ஆம் தாயே அந்த நிலவுதான் என் லட்சிய கீதம். அவரைத்தான் துவளத் துவள அடித்தான் அந்த துன்மார்க்கன்...... துவளத்துவள அடித்தான்:—நான் தொத்தி விளையாண்ட தோள்கள்......என் கண்ணைப் பொத்தி விளையாண்ட கரங்கள் சண்டாளனின் சவுக்கு நுனியால் கொத்தி விளையாடப்பட்டன. அவர் கண்களிலே ரத்தம்வழிந்தது விடவில்லையம்மா அந்தக்கொடியவன்—அவருக்கு நேராகவே என்னைக் கொஞ்சினான். கோர மொழி பேசினான். கூண்டுக் கிளிஆக்குவேனென்றான். அதற்

[10-ம் பக்கம்]

சங்கநாதம் கேட்குது!

"உரிமை பாதுகாக்கப்படும் என்ற நம்பிக்கையில், அடுத்த கூட்டத்தில் விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொண்டு சைப்ரஸ் மக்களின் சார்பில் இந்த வேண்டுகோளை சபையின் மேலான கவனத்திற்கு கொண்டு வருகிறேன்"—சைப்ரஸ் மக்களின் சார்பில் ஐ. நா. சபையிடம் கிரீஸ் நாட்டுப் பிரதிநிதி பால்மாஸ் மேற்கண்ட வாசகங்கள் அடங்கிய ஒரு மனுவை சமர்ப்பித்திருக்கிறார். அந்த மனுவில் கிரீஸ் நாட்டுப் பிரதமர் அலெக்சாண்டர் பாபா கோசும் கையொப்பமிட்டிருக்கிறார். சைப்ரசில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வரும் ஆங்கிலேயர் இந்தக் கோரிக்கைக்கு எந்தவித மறுப்பு தராமல், மக்கள் வேட்கை மிகுதியால் சலோனிகா நகரில் ஒரு சில இடங்களில் நடத்திய ஆர்ப்பாட்டங்களை மட்டும் கண்டித்ததிலிருந்து சைப்ரஸ் மக்களின் கோரிக்கை நீதியானது என்று தெரியவருகிறது.

மக்களின் ஆர்ப்பாட்டங்களைக் காட்டி விடுதலை இலட்சியத்தை கரைத்து விடலாமென்று ஆங்கிலேயர் எண்ணினால் அது வீண் கனவாகத்தான் முடியும் என்பதை வெள்ளையர்கள் நன்குணர்ந்திருப்பார்கள்- அவர்கள் பலநாடுகளிலிருந்து 'குடிசைகளை' காலி செய்து கொண்டு வந்தவர்கள்.

காமராஜன் ஆட்கொண்ட தசரத ராஜன்!

தந்தையினிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு ராமன், உடனே கௌசல்யா தேவியின் அந்தப் புரத்துக்குச் சென்ருன். பெற்ற தாய்க்கு விஷயத்தைச் சொல்லி ஆசிபெறுவதற்காகச் சென்ருன். அதற்கு முன்னதாகவே கௌசல்யைக்குசமாச்சாரம்எட்டியிருந்தது நகரம் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மிதந்து கொண்டிருந்தது. பெண்களுக்கு அடங்காத உற்சாகம். ஆண், பெண், குழந்தைகள் எல்லாரும் எல்லை கடந்த குதூகலத்தில் இருந்தார்கள். சுற்றுப் பக்கத்துப் பிரதேச வாசிகள் எல்லாம் அயோத்திக்குப் பட்டாபிஷேக மகோற்சவத்தைப் பார்க்க வந்து சேர ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

ராமனும் சீதையும் தங்களுடைய மனையில் நாராயணனைத் தியானித்து மறுநாள் பட்டாபிஷேகத்திற்கான சடங்குகளை மேற்கொண்டு தரையில் புல் பரப்பி, அன்றிரவு படுத்தார்கள்.

மேலே காணப்படும் இவ்வளவும் ஆகஸ்டு 8-ந்தேதி இதழிலே ஆச்சாரியார் குறிப்பிட்டிருக்கும் விஷயங்கள்.

அடுத்த ஊரார் அயோத்திக்கு வந்துவிட்டனர் பட்டாபிஷேக சேதி கேட்டு, ஆனல் கைகேயிக்கு மட்டும் அந்த செய்தி தெரிவிக்கப்படவில்லை. மந்தரை மூலமாக கைகேயி செய்தி கேள்விப்பட்டு மகிழ்ச்சியடைகிருள், பிறகு, மந்தரை-தசரதன், கேகேயனுக்கு தந்துள்ள வாக்குறுதியை நினைவூட்டி, பரதனுக்குப் பட்டம் கட்டயோசனை சொல்லித் தருகிருள்.

பரதன்வருவதற்குள் தசரதன் ராமனிடமே கூறி இருவரும் அதற்கான ஏற்பாடுகளைத் துவங்கியதும், கைகேயிக்கு அறிவிக்கப்படாததும் சதித்திட்டத்தின் எதிரொலிகளே என்று ஆச்சாரியார் எழுத்து மூலமாகவே எடுத்துக் காட்டியிருந்தோம்.

மந்தரையால் மனம் திருப்பப்பட்ட கைகேயியின் மனைக்கு இப்போதுதான் தசரதன் வருகிருன். அதை இந்த முறை ஆச்சாரியார் வர்ணித்திருக்கிருர், ஆகஸ்டு 22-ம் நாள் இதழில்!

"சபையில் காரியங்களையெல்லாம் முடித்துவிட்டு, பட்டாபிஷேக மகோற்சவத்துக்காகசெய்ய வேண்டியதை யெல்லாம் பூர்த்தியாக உத்திரவிட்டு ஒரு கவலையும் இனி இல்லை என்று சந்தோஷமடைந்து, தசரதன்-தன் காதல் மனைவி கைகேயி தேவியினுடைய அந்தப் புரத்தை நோக்கிச் சென்ருன்.

பொழுது விடிந்ததும் உற்சவம், அதுவரையில் ஆசை தீரப் போகத்தில் மூழ்கலாம் என்கிற எண்ணத்தோடு வெள்ளை மனத்துத் தசரதன் அந்தப் புரத்தில் புகுந்தான்."

வெள்ளை மனத்துத் தசரதன், ஆசை தீரப்போகத்தில் மூழ்குவதற்கு அதுவும் பொழுது விடியும் வரையில் மூழ்குவதற்கு கைகேயி அரண்மனைக்கு வருகிருனும்-அவன் எத்தகையோன்? வெள்ளை மனத்தவனும்—

சக்கரவர்த்தியின் திருமகள்

-ரா-

மூக்காஜி

அது மட்டுமல்ல; அவன் எத்தகைய நிலையில் உள்ளவன் என்பதை அவன் வாயாலேயே ஆச்சாரியார் சொல்ல வைத்திருக்கிருர் படியுங்கள்.

"இப்போது என் உடல் மூப்பின் காரணம், தளர்ந்துபோயிருக்கிறது. என் முன்னேர்களின் வழியைப் பின் பற்றி நானும் மிகுதியுள்ள என் வாழ்நாளை வனத்தில் கழிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன்."

இந்தக் காரணத்தால்தான் தசரதன், ராமனுக்கு முடிசூட்டப் போவதாகச் சொல்கிருன். என்பதாக; ஆகஸ்டு 8ந் தேதி ஆச்சாரியார் எழுதியிருக்கிருர்

உடல் மூப்பு—தளர்ச்சி—வாழ்நாளை வனத்தில் கழிக்க வேண்டிய வயது-இவ்வளவும் கொண்ட தசரதன்தான் "பொழுது விடியும் வரையில் ஆசை தீரப் போகத்தில் முழுகலாம்" என்ற வெறியுடன் கைகேயி அந்தப் புரத்தில்நுழைகிருனும். நாமல்ல; ஆச்சாரியக் கிழவரே கூறுகிருர் இப்படி!—தசரதக் கிழவனின் வேகம் அதிகரித்த விந்தையை இன்னும் கூறுகிருர் ஆச்சாரியார் கேளுங்கள்!

"அரண்மனையில் வாசனைத் திரவியங்கள், பான விசேஷங்கள் வழக்கம் போல் எல்லாம் அந்த அந்த இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவனுடைய பிரகிருதி வேகம் அதிகரித்தது."

என்னென்ன பான விசேஷங்கள் இருந்தனவோ? எப்படி பிரகிருதி வேகம் அதிகரித்ததோ—ஆச்சாரியாரே அறிவார் போலும்!

"இன்பத்துக் கென்றே தனியாக அமைக்கப் பெற்ற மனைவி யாவாள் கைகேயி. அவளுடைய அந்தப்புரம் நுழைந்ததுமே அரசன் உள்ளம் முழுதும் காதல் வேகம் பொங்கும்."

மூப்பு—தளர்ச்சி—வனவாசப் பருவம் — அணைத்துக்கொண்ட ராஜ கிழவரின் யோக்கியதாம்சத்தை மாஜியாகிவிட்ட மந்திரிக் கிழவர் எப்படி சிறப்பித்திருக்கிருர் பார்த்தீர்களா? அந்தப் புரத்தில் நுழைந்தாலே காதல் வேகம் பொங்குமாம்! அடடா கிழவர்களே! கிழவர்களே!!

உள்ளே நுழைந்துவிட்டான்; பிறகு—

"கைகேயி அரசனை கண்ணெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. அப்பாவி அரசனுக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. எவ்வாறு விளங்கும்? கல்மஷம் என்பது கொஞ்சமும் அவன் உள்ளத்தில் இல்லை."

வெள்ளைமனது — அப்பாவி — கல்மஷ மற்றவன்—தசரதனின் ஓவியத்தை இப்படித் தீட்டுகிருர் ஆச்சாரியார்.

இளம்வயதிலே உள்ள உன் பெண்ணை மணந்து அவளுக்கு துரோகம் செய்ய மாட்டேன்—அவளுக்குப் பிறக்கும் மகனுக்கே பட்டம் கட்டுகிறேன் என்று கேகேய மன்னனிடம் ஆணையிட்டு விட்டு, அதை மீறி தந்திரமாக ராமனுக்கு முடிசூட்டும் சூழ்ச்சியில் ஈடு பட்ட இந்த தசரதன் கல்மஷமற்ற, வெள்ளை மனதுடைய அப்பாவியாம்!

ஆச்சாரியார் கூறுகிருர்! அப்பாவிதான் ஆச்சாரியாரே. அப்பாவிதான்! கேகேய மன்னன் சொல்ல வேண்டும்; "அப்பாவி" என்று! அரிச்சந்திரனின் வாக்கு மீருத தன்மையை, சத்தியத்தை வையகத்திற்கு எடுத்துரைக்கும் புராணக் கூட்டத்தின் தலைவர், வாக்கு மீறிய வஞ்சக அரசனை வாயாரப் புகழுகிருர். வர்ணிக்கிருர். வெட்கம் — வெட்கம் — வேதனை கலந்த வெட்கம்!

இந்த நல்ல அரசனைப்பற்றி ஆச்சாரியார் தீட்டியுள்ள சித்திரத்தின் முரண்பாட்டை இன்னும் பாருங்கள்!

ராஜ்யத்தை சோம்பலின்றி பெற்ற குழந்தையைப் போல ஆண்டு வந்தானும் தசரதன். அத்தகைய தசரதன், கைகேயியின் கோபத்தைக் கண்டுபேசும் வார்த்தைகளை ஆச்சாரியார் மூலமாகவே கேளுங்கள்.

"கைகேயி! உனக்கு என்ன வேண்டுமானலும் கேள்! யாரைத் தண்டிக்க வேண்டும் — தண்டிப்பேன். யாரைத் தண்டனையிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டும்? உடனே கொலையாளியாக இருந்தாலும் விட்டு விடுவேன்!

எனக்கு உள்ள சர்வாதிகாரம் உனக்குத் தெரியாதா? யாருக்கு என்ன கொடுக்க வேண்டும்! எந்த தேசத்தில் யாரை என்ன செய்ய வேண்டும்? சொல்! உடனே செய்து விடுவேன், இப்படி யெல்லாம் காம மோகத்தில் ஈடுபட்டு கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டான்!"

ஆகஸ்டு 22ந் தேதி இதழில் ஆச்சாரியார் இவ்வாறு எழுதியுள்ளார். இவன்தான் நல்லவனும்—வெள்ளைமனம் படைத்தவனும்—கல்மஷ மற்றவனும் — ராஜ்யத்து மக்களை குழந்தைகள் போல பாவித்து, ராஜ்யத்துக்காக சோம்பலின்றி உழைத்தவனும்! ஆகஸ்டு 8-ம் நாள் எழுதியிருக்கிருர்.

இதுபோன்ற தசரதக் கிழவர்களைப் பாராட்டும் கிழவர்கள் ஆட்சி பீடத்திற்கு வந்தால் — ஆட்சி பீடத்தில் நிலைபெற்று இருந்திருந்தால் — நாடு என்ன ஆகியிருக்கும் என்பதை நினைக்கவே பயமாயிருக்கிறது! காமராஜனின் சக்திதான் என்னே! கிழராஜனை எப்படி எப்படியெல்லாம் உளர வைத்திருக்கிருன் பாவம்!

சாவுக் கண்ணீர் !

2

பயப்படும் பரிமளத்தை அவன் அணைத்துக் கொண்டான். அறு நாணயத்தின் விளிம்பு போல நெளிந்து கிடக்கும் அவள் அழகுக் கூந்தலை தடவிக் கொடுத்த படியே வரப்பின் மறைவிலே தன்னை மறைத்துக் கொண்டான். அவளையும் யாரும் பார்த்து விடாதபடி தன்னோடு ஒளித்துக்கொண்டான். அங்குள்ள சிறிய மதகு ஒன்றை நோக்கி இருவரும் உடலால் ஊர்ந்து சென்றார்கள். அவள் நெஞ்சு பட பட வென அடித்துக் கொண்டது. அவன் கை அவள் மீது படும் போது கூட அவளுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. ஒரு வேளை அவர்கள் தான் தன்னைப் பிடித்து விட்டார்களோ என்று பயந்து துடித்தாள். மெதுவாக மதகின் உள்ளே நுழைந்து கொண்டார்கள். இருபுறங்களிலும் வந்து கொண்டிருந்த ஆட்களும்வந்து சேர்ந்தார்கள்.

" என்னப்பா — கிடைக்கலியா?"

"இல்லியே — எங்கேயோ பறந்துட்டாங்களே!"

"அவங்களை — இன்னைக்கு பிடிக்காமலா விடுறது?"

"அவரு வேற கோவக்கார மனுஷன்—நம்மைக்கொன்னு பிடுவாரு!"

காதலர்கள் ஒளிந்திருந்த அந்த மதகின் மேலேயே அவர்கள் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். மதகினுள்ளேயிருந்தவர்களுக்குமூச்சுவிடவும் பயமாயிருந்தது. அவன் உடலோடு தன் உடலை ஒட்டியபடி நடுங்கிக் கொண்டிருந்த பரிமளம் தன் பார்வையை வேறு பக்கம் திருப்பினாள். அய்யோ! பாம்பொன்று படமெடுத்தபடி நின்று கொண்டிருந்தது, நல்ல வேளையாக அதே சமயம் அந்தப் பக்கம் திரும்பிய அவன் பாம்பைக் கண்டதும் எங்கே அவள் கத்திவிடப் போகிறாளோ எனக்கருதி அவளது வாயை உடனடியாக மூடிவிட்டான். அவசரத்தில் அதை தைரியமாகச் செய்தானாயினும் பாம்பின் மீதே அவன் கண் இருந்தது. மதகின் மேலே நின்று தங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் முரடர்களின் பேச்சு கூட இப்போது அவர்கள் காதில் அவ்வளவாக விழவில்லை. காரணம், அவர்கள் கவனமெல்லாம் அந்தப் பாம்பின் மீதே இருந்தது. அசைந்தாலே அபாயம்—அது தீண்டி விடும் என்ற அளவுக்கு அச்சம் பிறந்துவிட்டது அவர்களுக்கு!

"வேறு பக்கம் போய் பார்க்கலாம் வாங்க — ஆனா ஒண்ணு: ஆளுங்க ரெண்டு பேரும் மருங்கப் பள்ளத்துஆளாய்த்தான் இருக்கணும்--அதனால் மருங்கப்பள்ளம் போற பாதைமுழுதும் கவனமாயிருங்க! நானும் சக்கிலியும் இந்தப் பக்கம் போறோம் — நீங்க அந்தப் பக்கம் போங்க!" மதகின் மேலேயிருந்த ஆட்கள் இப்படி பேசிக் கொண்டுஅதை விட்டுப் போய் விட்டார்கள் என்பது அவர்களுக்கு சிறு ஆறுதலை அளித்தது. ஆனாலும் எதிரேயிருக்கும் பாம்பு? அதனிடமிருந்து தப்புவதற்காக இருவரும் பின்னேக்கி நகர்ந்தார்கள். காற்று வீச ஆரம்பித்தது. மதகிற்குள்ளே அடைபட்டது போல கிடந்தவர்களுக்கு அந்தக் காற்று சற்று ஆறுதலை அளித்தது. ஜிலு ஜிலு வென்று வீசிக் கொண்டிருந்த காற்று சற்று பலமாக வீசியது. அவர்கள் பின்புறமாக ஊர்ந்துகொண்டே பாம்பை பார்த்தார்கள், என்ன ஆச்சரியம் — பாம்பின்தலைமட்டும் அவர்களை நோக்கி பாய்ந்து வந்தது. வந்த தலை பரிமளத்தின் முகத்தில் பட்டுக் கீழே விழுந்தது. அவள் ஓவென அலறி விட்டாள்.

அவன் அந்தத் தலையை உற்றுப் பார்த்தான். படமெடுத்தபடி பாய்ந்துவந்த தலை, பாம்பின் தலையல்ல; காற்றிலே பறந்து வந்த பூவரசின் இலை என்பது அப்போது தான் அவனுக்குத்தெரிந்தது. பிரண்டைக் கொடி ஒன்றிலே சிக்கிக் கொண்டிருந்த பூவரசம் இலை தான் படமெடுக்கும் பாம்பு போல காட்சியளித்தது என்ற உண்மை, அந்த வேதனையான நேரத்திலே அவர்களுக்கோர் வேடிக்கைத் துணுக்காக அமைந்தது.

சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்கள். மருங்கப்பள்ளம் பாதையிலே முரடர்கள் போய்க் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

"எப்படியத்தான் ஊருக்குத் திரும்புவது? பாதையெல்லாம் அவர்கள் இருக்கிறார்களே!"

"இப்போது ஊருக்குள் போகக் கூடாது, பரிமளம்-வா! இன்னும் சிறிது தொலைவு நடந்தால் கடற்கரை வந்துவிடும். சாளுவநாய்க்கன் பட்டினத்தில் அந்த மனோரா பக்கத்தில் போய் ஒளிந்து கொண்டால் நம்மை யாரும் பார்க்க முடியாது. இன்றிரவை எப்படியும் கழித்து விட்டால் காலையில் நீ வீட்டுக்குப் போய்விடலாம்."

"காலையிலா? அய்யோ—அப்பா, அம்மாவுக்கு நான் என்ன பதில் சொல்வது?"

"உன் அப்பா அம்மா படித்தவர்களா?"

"இல்லை-அதற்காக?"

"அவர்கள் மூட[illegible] கையை நாம் பயன்ப[illegible] கொள்ள வேண்டும்."

"புரியும்படி சொல்லு[illegible] துரை!"

"சொல்லுகிறேன் - இ[illegible] வீட்டிலே படுத்து நீ தூ[illegible] கொண்டிருந்ததாகவும்-க[illegible] ஒரு தேவதை வந்து [illegible] மருந்தொன்றை மூக்கி[illegible] காட்டியதாகவும்-கனவுக[illegible] விழிப்பதற்காக எவ்வள[illegible] முயன்றும் முடியாமற் [illegible] தாகவும், சப்தம் போட[illegible] இயலாமற் போனதாக[illegible] அதன் பிறகு பிரக்ஞையு[illegible] போய் நடந்தது எதுவும் [illegible] யாதென்றும், விடியற்கா[illegible] விழித்துப் பார்த்தால் [illegible] மதகின் பக்கம் படுத்திருப்[illegible] உணர்ந்ததாகவும் - உட[illegible] எழுந்து ஓடிவந்ததா[illegible] சொல்லிவிடு; உன் அ[illegible] அம்மா நம்பி விடுவார்கள்[illegible]

"வாழ்க மூடநம்பிக்[illegible] என்று அவன் கன்னத்தில்[illegible] கன்னத்தை உரகியபடி [illegible] தாள் அந்த சிங்காரி,

"சரி பரிமளம் — வா! அவர்கள் கண்கள் இ[illegible] பக்கம் திரும்புவதற்கு[illegible] கவே போய்விடுவோம்—"

"துரை! காதல் பாதை [illegible] முரடானது என்பது உ[illegible] தான்!"

"எல்லாப் பாதையும் [illegible] டித்தான்! பாதை என்[illegible] உபாதையிலிருந்து வ[illegible] தானே!"

துரையும் பரிமளமும்ஒ[illegible] ஒளிந்து நடக்கத் தொ[illegible] னார்கள். இரவின் அ[illegible] தவளை சப்தத்தால் இ[illegible] இடையே கலந்தது. நில[illegible] ஒளியும் மேகத்தின் த[illegible] லால் மங்கி மங்கி வீசி[illegible] சாளுவநாயக்கன் பட்டின[illegible] கடற்கரைப் பக்கம் வந்து[illegible] டார்கள், குளிர்காற்று [illegible]

Filmed as bound

காரணத்தால் பரிமளம், துரையின் தோள்களில் சாய்ந்தவாறு நடந்தாள். குளிரைச் சிறிது தடுத்துக் கொள்ள அவளுக்கு மேலங்கியும் கிடையாது. துரை தன்னுடைய துண்டை எடுத்து அவளுக்குப் போர்த்திவிட்டான், அவளும் நாணங்கலந்த ஒரு சிரிப்பை அவனுக்குப் பரிசாகத் தந்துவிட்டு பின் தொடர்ந்தாள்.

மனோராவின் கம்பீரத்தையும் தன் காதலன் கம்பீரத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது போல அவளது அழகிய கண்கள் மனோராவையும் அவனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தன. ஆனால் அவனோ எதையோ ஒன்றை மிக கூர்மையாக கவனித்தான். அவனது நடையிலே வேகம் குறைந்தது. நின்று விட்டான்.

"என்ன அத்தான்?"

"ஒன்றுமில்லை-அதோபார்!"

இருவரும் பார்த்தார்கள். ஒரு உருவம் மனோராவின் பக்கமுள்ள ஒரு பெரிய மேட்டில் நின்று கொண்டிருந்தது. அந்த உருவத்தின் அமைப்பு பூரணமாக விளங்குவதற்கு உதவியாக நிலவு, மேகத்திலிருந்து விடுபட்டது. வழுக்கைத் தலையும், வளர்ந்த தாடியும் கொண்ட அந்த வயோதிக மனிதர், மேட்டில் நின்றபடி ஆகாயத்தை நோக்கி கையை உயர்த்தினர். அந்த தளர்ந்த மேனிப் பெரியவர் தன் அதிரும் கரத்தை ஆகாயம் நோக்கி நீட்டிய காட்சி-அதுவும் அந்த இரவில்-ஏதோ ஒரு புனிதத் தன்மை படிந்த காட்சியாகவே நிகழ்ந்தது.

துரையும் பரிமளமும்வைத்த கண் வாங்காமல் நின்றனர்.

"யார் அத்தான் அது?"

"வயதான ஒரு மனிதர்!"

"மனிதர்தானா? அல்லது பூவரசு இலைப் பாம்பு போலத்தானா?"

"இரு! கவனிப்போம்—"

பெரியவர் ஆகாயத்திலிருந்த பார்வையைத் திருப்பாமல் ஏதோ பேசினர், பேச்சல்ல அது — பிரார்த்தனை போலிருந்தது.

"ஓ! ஆகாயத்தில் மேயும் மேக மந்தைகளே! உங்கள் வாழ்நாள் சதமென்று எண்ணியிருக்கிறீர்களா? குளிர்ந்த காற்றுத்தான் உங்கள் எமன் என்பதை மறந்து விடாதீர்கள்! மேகங்களே! உங்கள் சாவுக்கண்ணீர் மாநிலத்தை வாழவைக்கவும் உதவுகிறது. சில சமயம் அழிக்கவும் உதவுகிறது! ஆனாலும் உங்

அதுபோல என் சாவுக் கண்ணீர் யாரையும் வாழவைக்காதா என்று ஏங்குகிறேன். மேகப் பிராணிகளே! உங்கள் சாவுக் கண்ணீரின் சக்தியை இந்த ஏழை மனிதனின் சாவுக்கண்ணீருக்கு தாருங்கள்—உம்—சீக்கிரம்! அந்த குளிர்காற்று வீசுவதற்குள்! உடனே! உடனே!"

பெரியவரின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட பரிமளம், துரையிடம் பேசினாள்.

"என்ன அத்தான் புலம்புகிறார்? சாவுக்கண்ணீர் என்றால் என்ன;"

கருணாநிதி

"சாவுக்கண்ணீர்! மேகத்தின் சாவுக் கண்ணீர் மழைதான்! பரிமளம் இரு இரு-இன்னும் கவனிப்போம்!"

குழந்தை சீப்பித் தின்ற மாம்பழத்தின் நார்க் கொத்து போன்ற தாடியுடைய அந்தப் பெரியவர் தன் பிரார்த்தனையை முடித்து விட்டு மேட்டிலிருந்து கீழே இறங்கினர். துரை, பரிமளத்தை அங்கேயே இருக்கச் சொல்லிவிட்டு, கிழவரின் பின்னே தொடர்ந்தான். கிழவர் மனோராவிற்குள் நுழைந்தார்-பாழடைந்துபோன படிகளின் வழியாக மனோராவின் முதல் மாடியை அடைந்தார். துரை. சந்தடியின்றிப் பின் தொடர்ந்தான். முதன் மாடியிலிருந்து அடுத்த மாடியில் ஏறுவதற்கு பனை மரத்தால் ஆன ஏணி ஒன்று இருந்தது. அந்த ஏணி சரியாகத் தெரியவில்லை. மாடியின் உட் பகுதியில் நிலவின் ஒளி தலை நீட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஆகா அந்த ஒளியிலே மூத்தவரின் முகம் எவ்வளவு துல்யமாகத் தெரிகிறது. பருவக் கழுகு அவர் முகமெல்லாம் தன் கூரிய நகங்களால் பிராண்டியிருந்தது. சுருக்கம் நிறைந்த முகம், அதில் சுடர் விழி கொண்ட பெரியவர். அவரை ரசித்தான் துரை, கிழவர் ஏணி வழியாக மேலே ஏறினர். துரையும் ஒருமூலையில் ஒளிந்து கொண்டு அவர் ஏறிச் செல்வதைக் கவனித்தான். அவன் முதுகில் யாரோ கை வைத்து அழுத்தினர்கள். திடுக்கிட்டான். யாருமில்லை, பரிமளம் தான்.

"என்னத்தான்" என்று ஈனஸ்வரத்தில் அவள் கேட்டாள்.

"பரிமளம்—நீ இங்கேயே இரு—நான் மேலே போய் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்."

என்று கூறி விட்டு துரை மேலே ஏறினன். பரிமளம்

எதுவும் புரியாமல் கடலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்,

அலைகடல் போலவே அவள் உள்ளமும் ஆகியிருந்தது. துரை கிழவரைத் தொடர்ந்து கொண்டே போனன், ஒன்று இரண்டு—மூன்று! ஏழாவது உப்பரிகையிலே கிழவர் ஏறி விட்டார். துரை ஆறும் உப்பரிகையில் நின்று கொண்டு மெலே கவனித்தான். ஒரே நிசப்தம். எதுவும் நடை பெறுவதாகத் தெரியவில்லை. உப்பரிகைப் பல கணி வழியாக கடற்கரையை அவன் பார்க்க முடிந்தது. கடற்கரையைப் பார்த்தான், ஆம் — உள்ளபடியே அவன்நடுங்கிவிட்டான். அவர்களைத் தொடர்ந்த அந்த முரடர்கள் மனோராவின் பக்கம் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆம்—அவர்களே தான் — நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொண்டான் ஆனல் பரிமளமோ வேறு திசையில் நின்று — மனோரவின் முதல் தளத்திலிருந்தபடி கடலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

துரைக்குஎதுவுமே புரியவில்லை.

உச்சியிலே கிழவர்! உப்பரிகையின்அடித்தளத்திலே குமரி! ஆம்—காதல் குமரி. அவளை அவன் காப்பாற்றித் தீர வேண்டும் உச்சிக்குபோன கிழவர் அதற்கு மேல் எங்கும் போக முடியாது. அவரை எப்படியும் பிறகு பார்த்து விடலாம்—முதலில் பரிமளத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் துரைகீழே திரும்பினன். அப்போது

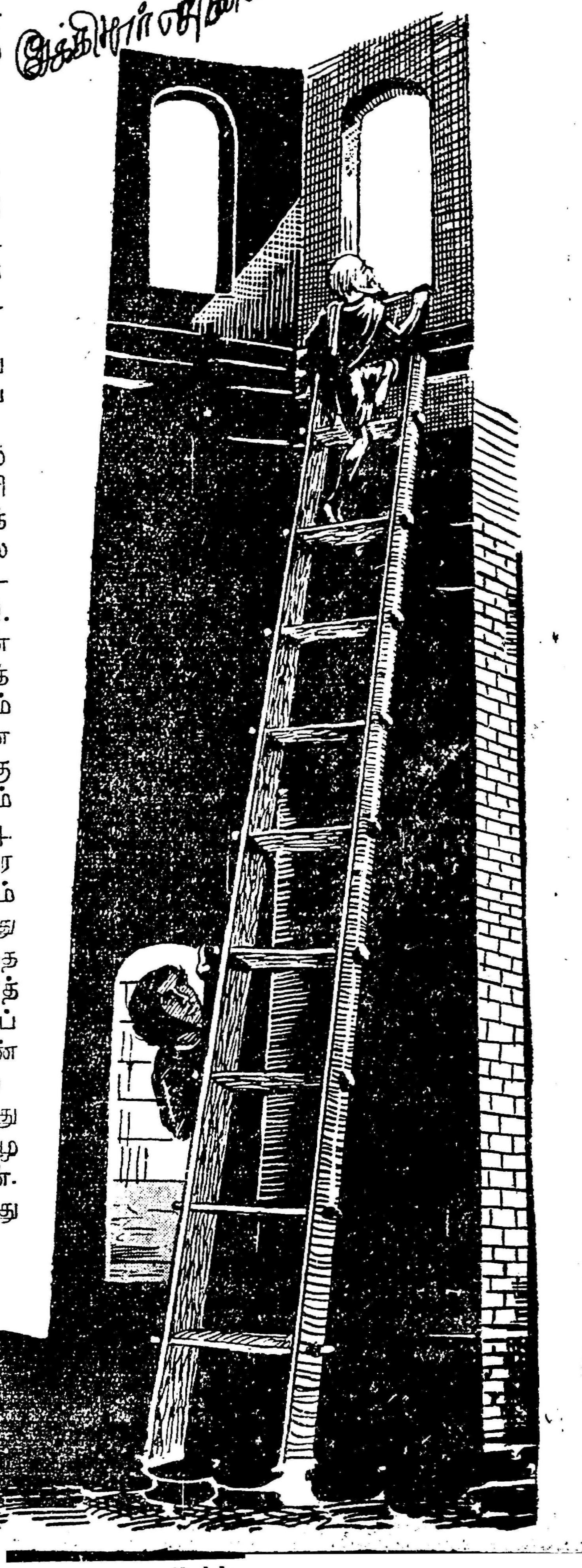

மேலே ஒரு சப்தம் கேட்டது?

"சாவுக் கண்ணீர்!

சாவுக் கண்ணீர்!!"

என்ற ஒலிதான் அது! துரை ஆச்சரியத்தோடு மேல் நோக்கினன்.

கிழவரின் குரல் நடுக்கமின்றி ஒலித்தது! ஓ, ஆகாயத்தில் மேயும் மேகமந்தைகளே! உங்கள் வாழ்நாள் சதமென்று எண்ணியிருக்கிறீர்களா? குளிர்ந்த காற்றுத்தான் உங்கள் எமன் என்பதை மறந்து விடாதீர்கள்!

பழைய பிரார்த்தனையில் பாதி வாசகங்களைக் கேட்டான் துரை —

அதற்குள் "அத்தான்" என்ற அபயக்குரல் இரவின் அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு அடித்தளத்திலிருந்து புறப்பட்டது—துரை திடுக்கிட்டு திரும்பினன்,

[வளரும்]

அந்த நாளில் இருந்ததில்லை!

❋

வலைவீசும் படலங்கள்; புராண நூற்கள்;
வைப்பாட்டி வைத்திருக்கும் தெய்வம்; யாவும்,
தலைதூக்கா நேரத்தில்; உரிமை தந்து
தமிழரெலாம் ஒரேஉலகம் கண்ட நாளில்;
'மலை' என்ற சொல்உண்டு. 'அசலம்' இல்லை.
'மறை' உண்டு. வேதமில்லை. மீட்டும் யாழில்,
புலமை மிக்கோன் ராவணன்தான் இருந்தான்.அன்றிப்
பார்ப்பார நாரதர்கள் இருந்த தில்லை!

விழித்தபடி இருக்கின்ற விழியை நோக்கி
வேல் வந்தால்; விலகிவிட்ட ஆடை தன்னை,
இழுத்துடனே மூடுதல்போல், இமை மூடாமல்;
எதிர்த்திட்ட போர்வீரர் இருந்தார் அன்றி;
செழித்தமரக் கூட்டத்தில் மறைந்து கொண்டு
சூழ்ச்சியுடன் அம்பெய்து, வாலி தன்னை,
அழித்தானே வடநாட்டு ராமன்; அந்த
ஆரியன் போல் பேடிஇங்கு இருந்த தில்லை!

கடன்பட்டோன் தான்பட்ட கடனைத் தீர்க்க,
கால் நடைகள், நிலம், வீடு வாசல், என்னும்
உடைமைகளை தான் விற்பான்; வேறு ஏதும்
வழியில்லை, வகையில்லை, கொடுப்ப தற்கு
முடியவில்லை எனத்தெரிந்தோன்; மானமுள் ளோன்,
மரணத்தை ஏற்பதன்றி—அரிச்சந் ரன்போல்,
கடனுக்கு மனைவிதனை, இங்கே விற்ற
கதையில்லை. சரித்திரத்தில் அழுக்கு இல்லை.

நுரைவட்டம் போலிருக்கும் நிலவு, விண்ணில்
நீந்துகின்ற வேளைதனில் வந்து; பள்ளி
அறைதனிலே எரிகின்ற புகை விளக்கை
அணைத்து அவ் விடந்தன்னை இருட்டு ஆக்கி;
முறை வைத்து, ஐவருக்கு மனைவி யாகி
முத்தமிட்டும்; மற்றுமவள், கர்ணன் என்னும்
துரைஅணைய மாட்டாரா!" என நினைத்த
துரோபதைக்குக் கோயில்அன்று இருந்த தில்லை.

மழை வானம் தனில் தோன்றும் வான வில்லை,
'மேகத்தின் புருவம்' எனக் குறித்தார் அன்றி,
அழிந்துவிடும் இளமைக்கு உவமை காட்ட,
அதை எடுத்துக் கூறவில்லை அந்த நாளில்.
விழிதன்னை மலர் என்றும்; முகத்தில் வைத்த
விளக்கென்றும் வர்ணிக்க மறந்து; பீளை
எழுகின்ற இடமென்னும் கிழ நினைபபை
எந்நாளும் சொன்னதில்லை நமது முன்னோர்!

கடவுளெனும் தெளிவில்லா நினைவு பற்றிக்
கவலை என்ப தந்நாளில் இருந்த தில்லை.
தடையில்லை காதலுக்கு. சாதி பேதச்
சண்டைஎன்றே ஒன்றில்லை. வாழைப் பூவின்,
மடல்போன்ற காதுள்ள குதிரை, யானை ,
மற்றும், தேர், காலாட்கள், அனைத்தும் உள்ள
படைவேந்தர் வெற்றிக்குத் திருநாள் உண்டு.
படித்துறைக்கும், கற்களுக்கும் விழாக்கள் இல்லை!

காரணம் காண்க!

வரண்ட தலை — ஒட்டிய கன்னம் — உலர்ந்த உதடு — இந்த உருவங்களை ஏராளமாகத் திராவிடத்தில் காணுகிறோம். வாழ முடியாமல் அத்தகையஉருவங்கள் வாடிக் கிடப்பானேன்? —கதிர் கிளம்ப விழித்து, கழனியிலே வியர்வை மழைபெய்து —காரிருளில் வீடு திரும்பி—கருநாகம் சூழ்ந்துள்ள குடிசைகளில் கண்ணுறங்கும் கதியற்றோர் பட்டாளம் பெருகுவானேன் ?

உழைத்து உருக்குலையும் அந்த உத்தமனையே பார்த்துக் கேளுங்கள்; பாடாகப் பணிபுரிந்து ஓடாகத்தேயும் மனிதனே! உன் கஷ்டத்துக்குக் காரணம் என்ன என்று கேளுங்கள். பதில் சொல்லமாட்டான் — பதில் சொல்லத் தெரியாது அவனுக்கு!

கை கடு கடுக்கிறதென ஓடிவருகிறான் ஒருவன். 'ஏனப்பா கடுக்கிறது'? என்று கேட்டால்; தேள் கொட்டிவிட்டது — அதனால் கடுக்கிறது என்கிறான்; தலை சுற்றி மயங்கி விழும் நிலையில் இருப்பவனைப் பார்த்து, ஏனப்பா மயக்கம் வந்தது என்று கேட்டால், 'பாம்பு தீண்டியது' அதனால் மயக்கம் வந்தது; என்கிறான். வேதனைகளுக்கு அவனால் காரணம் கூற முடிகிறது, ஆனால் உழைத்து இளைக்கும் மனிதன் — தான் வாழ முடியாமைக்குரிய காரணம் கண்டுபிடிக்கமறுக்கிறான். வாழவும் வேண்டும்; அதே நேரத்தில் வாழ முடியாமைக்குப் போன காரணத்தையும் கண்டு—அதை தகர்த்தெறிய வேண்டும் என்பதுதான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் நோக்கம்.

ஏன் வாழ முடியவில்லை? யார் சொன்னது சரியான காரணம்? அதோ; ஆலயம்—அந்த ஆலயத்திலே ஆண்டவன் —அவருக்கு ரத்ன கிரீடம்— வைரத்தால் கரம்—தங்கத்தால் வாகனம்—மரகதத்தால் மண்டபம் -பொருள் எல்லாம் அங்கே புதைந்து கிடக்கிறது; அதனால் நான் வாழ முடியவில்லை — சொன்னானா ஏழை இப்படி பதில்! இல்லை — மாடமாளிகை — அதிலே மல்லிகை விரித்த மஞ்சம்— அதற்குடையோன் ஆயிரம் வேலி நிலத்துக்குச் சொந்தக்காரன் — அவனுக்கு உழைத்து நான் மாளுகிறேன்; அதனால் நான் வாழ முடியவில்லை; சொன்னானா ஏழை இப்படி பதில்! இல்லை— இல்லவே இல்லை !

பல்லக்கு—பல்லக்கிலே பண்டாரம்-பண்டாரம் பருகும் பால்—பால் தர ஒரு பசு மந்தை-மந்தைக்கோர் மடம்—மடத்திலே தம்பிரான் கூட்டம்-இந்தத் திருக்கூட்டம் தேகம் வளையாமல் வாழ பெரியதோர் இரும்புப் பேழை—அதிலே தேங்கிக் கிடக்கிறது எம்மை வாழவைக்கும் செல்வம்! எந்த ஏழை சொன்னான்; இந்த பதிலை !

வாழமுடியாத மனிதன் இதுவரை தன் நிலைமைக்குத் தந்த விளக்கமே—"எல்லாம் பூர்வ ஜென்மவினை ! ஆண்டவன் விட்டவழி—தலையில் எழுதிய விதி!" என்பதுதானே !

அது அல்ல காரணம் என்று புதிய விளக்கம்—அதுவும் உண்மை விளக்கம் தந்தது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தானே—

கை கடுக்கிறது, தலை சுற்றுகிறது—காரணம் தெரியாமலே மருந்து போட்டால் எதிர்பார்க்கும் பலன் கிட்டாது! ஏன் கடுக்கிறது? ஏன் மயக்கம் வருகிறது? காரணம் தெரிந்து கொண்டு சிகிச்சையை ஆரம்பித்தால் பலன் கைமேல் கிடைக்கும். இதைத்தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், பொருளாதாரம் மட்டும் பேசும் தோழர்கட்குச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறது.

கவர்னரின் கவனத்திற்கு !

●

பத்து லட்சம் வாங்குகின்ற பெரியவரே கேளும்!—மிகச்
சொத்து சுகம் உள்ளவரே எங்கள் கதை நீளும்!
எங்களது நாடு மிக ஏழையரின் நாடு — இது
தங்கமான தன்மையுள்ள திராவிடரின் வீடு !
உடுப்பதற்கும் உண்பதற்கும் வழியில்லாத மக்கள்—தரையில்
படுப்பதற்கும் பாயில்லாத பஞ்சைகளாம் மக்கள் !
வட நாட்டில் வாழ்ந்தவர்க்கு வறுமை என்னதெரியும்?—
உடல் பொருளில் உயர்ந்தவர்கள்,உரைத்தாலென்ன புரியும்?
அவலநிலை உள்ள போது ஆடம்பரம் ஏனோ ? — நாம்
கவலையிலேதிளைக்கும்போது—நீர் களிப்படைதல் ஏனோ?
ஊதியத்தைக் குறைத்துக் கொண்டால் ஊரெல்லாம் [புகழும் — அது
நாதியில்லா மக்களது நல்லதுக்கு உதவும்!

[கான்]

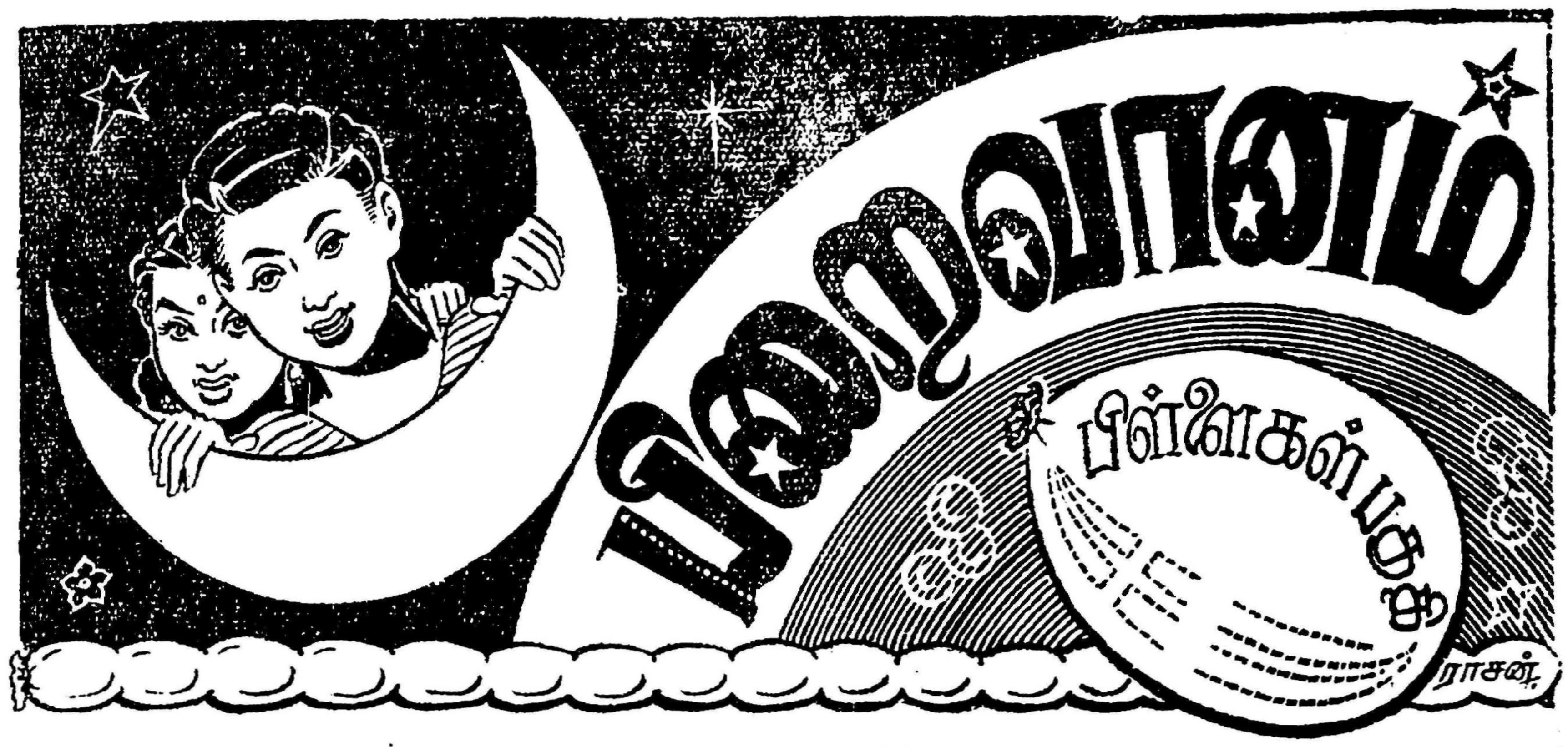

சிப்பாய்த் தம்பி

சிங்கத் தம்பிகளே! தங்கத் தங்கைகளே!

இந்த வாரம் ஒரு வீரத் தம்பியின் கதையைச் சொல்லலாம் என்றிருந்தேன்; அதற்குத்தகுந்தாற் போல் திருவாரூரிலிருந்து ஒரு கடிதமும் வந்தது. "பிறை வானத்தில் இன்னும் புதுமை வேண்டும்; வீரக் கதைகள் வேண்டும்"—இப்படிக் கேட்டிருந்தான் ஒரு செல்வத் தம்பி.

ஆகவேதான் கீழே ஒரு கதை; கற்பனையல்ல; நடந்தது; சரித்திர உண்மை; படியுங்கள்!

ஃ ஃ ஃ

அழகான மாலை நேரம்! அடுக்கடுக்காக நிற்கும் மலைக் குன்றுகள்!

அந்தக் குன்றுகளில் ஒன்றின் மேல் நிற்கிருன் ஒரு வீரன். கவலை படர்ந்தமுகம்; எதையோ எதிர்நோக்கி யிருக்கும் பார்வை—ஆமாம்; அவனுக்கு ஒரே சிந்தனை; குழப்பம்!

அவனது கூர்மையான காதுகள் எதையோ கவனித்தபடி இருக்கின்றன. ஆமாம்; தூரத்தில் ஏதோ ஓசை கேட்கிறதே! ஓசைதான்; அதுவும் சாதாரண ஓசையல்ல; குண்டுகள் வெடிக்கும் ஓசை; செத்துக் கொண்டிருப்போரின் மரண ஓசை;—எல்லாம் கலந்த ஓசை; போர்க்களத்தின் பயங்கர ஓசைதான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

தூரத்தில் போர்தான் நடந்து கொண்டிருந்தது. ராடிஸ்பான் என்பது அந்த இடம்; அங்கே ஒரு கோட்டை; பலமான பெரும் கோட்டை; அந்தக் கோட்டை யாருக்கு?—அதற்காகத்தான் போர்! ஒரு பக்கம் ஆஸ்திரிய தேசப் படை; எதிர்ப் பக்கம் பிரெஞ்சுப் படை. அந்தப் பிரெஞ்சுப் படையின் சொந்தக்காரன்தான்—ஏகத் தலைவன்தான் குன்றில் நிற்கிருனே, அவன்! மாவீரன் நெப்போலியன்!

ஓசை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து கொண்டிருந்தது. நிலை கொள்ளவில்லை நெப்போலியனுக்கு! அங்கும் இங்கும் நடந்தான், சிறைப்பட்ட சிங்கம் போல.

டக்......டக்......

இதென்ன சப்தம்? நெப்போலியன் 'சடக்'கென்று நின்ருன். தூரப் பார்த்தான், கூர்ந்து நோக்கினுன். குதிரையின் காலடி ஓசையா? நெப்போலியன் துடி துடித்தான்.

சப்தம் நெருங்கியது. வைத்த கண் எடுக்காது பார்த்தான் நெப்போலியன். எதிர்பார்த்தது வீணுகவில்லை. தூரத்தில் குதிரை ஒன்று தெரிந்தது; அதன் மேலே சிறுவன் ஒருவனும் தென்பட்டான்! குதிரை காற்ருேடு போட்டியிட்டபடி பறந்து வந்துகொண்டிருந்தது.

வருபவன் சிறுவனுக இருக்கிருனே, நல்ல செய்தி கொண்டு வருவானு? அல்லது...? போரிலே வெற்றி என்பானு?...அல்லது..? இப்படியெல்லாம் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தது நெப்போலியனின் நெஞ்சு.

குதிரை நெருங்கிவிட்டது. குன்றினடியில்நின்றது. சிறுவன் கீழே குதித்தான்; நெப்போலியனை நோக்கி ஓடினுன்! ஆனல், அவன் தன் வாயை இறுக மூடிக் கொண்டிருந்தான்; மார்பைத் தன் கைகளால் அழுத்திக் கொண்டிருந்தான்...அது ஏன்?

"என்ன நேர்ந்தது?"—நெப்போலியன் கேட்டான். ஒரே துடி துடிப்பு!

"வெற்றி! வெற்றியே தான் சக்ரவர்த்தி! ராடிஸ்பான்கோட்டையிலே பறக்கிறது கொடி நம் கொடி...நமது கழுகுக் கொடி..." என்ருன் சிறுவன் உரக்க, உணர்ச்சியுடன், உற்சாகத்துடன். அதே சமயம் அவனது திறந்த வாயிலிருந்து இரத்தம் 'குபீர்' என்று கொட்டியது.

"அப்பப்பா !...வெற்றி!..." என்று ஆனந்தத்தால்கத்தினுன் நெப்போலியன். அந்தத் தங்கச் செய்தியைக் கொண்டு வந்த தம்பியின் பக்கம் திரும்பினுன், மனம் நிரம்ப வாழ்த்த—கை நிரம்பப் பரிசுதர!

ஆனல்...ஐயோ! ...நெப்போலியன் திடுக்கிட்டான். ஏன்?... அந்தப் பையன் வாழ்த்தை ஏற்க நின்று கொண்டிருக்கவில்லை; கீழே உருண்டு கிடந்தான். அப்பப்பா! அவன் நெஞ்சிலே...பெரிய வெட்டுக் காயம்!

"என்ன, உனக்குக் காயம் பட்டுவிட்டதா?" — பரிவோடு, பாசத்தோடு, படபடப்போடு கேட்டான் நெப்போலியன்.

"இல்லை சக்கரவர்த்தி! கொல்லப்பட்டேன்!" என்று முணமுணத்தான் அந்தச் சிறுவன்; அவன் தலை சாய்ந்தது; உயிரும் பிரிந்தது!

அவனுக்கோ போர்க்களத்தில் மார்பில் காயம்; உயிர் போகும் நிலை. ஆனல் தலைவனுக்கோ வெற்றி! அதை முதலில் தலைவனுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று பெரும் ஆசை. ஆகவே தான் மரணத்தோடு போராடியபடி விரைந்து வந்தான். கடமையை முடித்தான். தலைவனின் காலடியிலேயேஉயிரையும் விட்டான்! இதை உணர்ந்த நெப்போலியனின் கண்களிலே நீர் வழிந்தது; அந்தச் சிறுவனின் உடலின் மேல்பட்டது; அவன் தியாகத்துக்கு மரியாதை செய்தது.

— சொர்ணம்

முத்துவும் செல்வியும்

2 - அம்மி நகர....

"தோலர்களே! தா மக்களே!..." சிரிப்பு வருகிறதா? வேறென்றுமில்லை; நமது முத்துதான் தனக்குத் தெரிந்த மேடைப் பிரசங்கத்தை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தான். எதிரே உட்கார்ந்திருந்த 'பெருங் கூட்டம்'—திகைத்து விடாதீர்கள்; தங்கை செல்வி மட்டும் தான்—அந்தப் பேச்சை ரசித்துக் கொண்டிருந்தது.

முத்துவின் பிரசங்கம் ஒரே சத்தம்; சிரிப்பு! ஏதோ வேலையிலிருந்தபாட்டிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. "அடடா! என்ன சத்தம் என்ன சத்தம்? செல்லம் கொடுக்க கொடுக்க, இந்தப் பொடிசுகள் தொல்லை பெரிசா போச்சே!...அடிமேல் அடிவைத்தால் தானே அம்மியும் நகரும்?... ஏய் முத்து... பேசாம இருக்கமாட்டே!..."

பாட்டியின் இந்த தடையுத்தரவு முத்துவின் காதில் விழுந்தது. அவ்வளவுதான்; 'டக்' கென்று நின்றது பிரசங்கம். 'கப்சிப்' பென்று கொல்லைப் பக்கம் ஓடினுன் முத்து. செல்வியும் பின்னுல் ஓடியது.

அங்கே வியர்வை வழிய நின்று கொண்டிருந்தான் வேலைக்கார மணி. கொல்லையில் கிடந்த அம்மி ஒன்றை அடுப்பங்கரைக்கு கொண்டுவர வேண்டும்-இது பாட்டி அவனுக்கு இட்டவேலை! அம்மியை நகர்த்தவோ மணியால் முடியவில்லை. இதைப் புரிந்து கொண்டான் முத்து.

கணநேரம்!......ஏதோ யோசித்தான்; மின்வெட்டு நேரத்தில் அவன் மூளையில் ஓர் 'அருமை'யான யோசனை: செல்வியின் காதில் என்னவோ சொன்னுன்.

அவ்வளவுதான்; பக்கததில் கிடந்த இரண்டு இரும்புக் கம்பிகளை ஆளுக்கொன்ருக எடுத்துக் கொண்டார்கள். அம்மியிடம் போனுர்கள்; அடிக்க ஆரம்பித்தார்கள்; அம்மியைத் தான்! 'டமீல்; டமீல்' என்று எழும்பியது சத்தம்!

"என்ன தம்பி, இது?" பயந்தபடி கேட்டான் மணி.

"உஷ்...நீ பேசாமலிரு. அம்மி அடுப்பங்கரைக்குப் போக வேண்டாமா?..." என்று அவன் வாயை அடக்கினுன் முத்து.

மீண்டும் அடித்தான்.

சத்தத்தைக் கேட்டு ஓடோடி வந்தார்கள் பாட்டி. அந்தக் காட்சியைப் பார்த்தார்கள். எப்படி இருக்கும்? "ஐயோ! என்னடா இது ரகளை?...என்று" மீண்டும் சத்தம் போட ஆரம்பித்தார்கள்.

கம்பியைக் கீழேபோட்டான் முத்து. "என்ன, ரகளையா? அடிமேல் அடித்தால் அம்மியும் நகரும்னு நீதானே பாட்டி சொன்னே? அதான் நகர்த்திக்கிட்டிருக்கேன்..." என்ருன்; பாட்டியின் கைக்கு அகப்படாமல் தாவி ஓடினுன்; செல்வி மட்டும் அங்கே நிற்குமா? அண்ணனின் நிழல் அல்லவா அது? பின்னுலேயே ஓடியது.

பாட்டிக்குக் கோபம் பறந்தது; பொக்கைவாய் திறந்தது; சிரிப்பும் உதிர்ந்தது!

வேணியின் காதலன்....

[4-ம் பக்கம் தொடர்ச்சி]

குத்தான் தாயே அவசரப் படுகிறான். என் சுகத்தைப் பற்றி அக்கரைப் படுகிறான். அம்மா என்னை விட்டு விடுங்கள், உங்கள் உடன் பிறந்தவளாயிருந்தால் ஒரு துளி கண்ணீரைக் கண்டதும் துடிக்கமாட்டீர்களா? அம்மா......என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். இல்லாவிட்டால் உங்களை விட மாட்டேன்''—கெஞ்சினாள் வேணி. சூர்யாவுக்கு மூளை குழம்பியது. விழிகள் சோர்ந்தன.

கந்தன்—தற்போது வேணியின் கணவன். ஒரு காலத்தில் சூர்யாவின் சிந்தை கவர்ந்தவனாக இருந்தான். அப்போதெல்லாம் சூர்யாவின் குடும்பம் செல்வத்திலே மிதந்தது. சீரும் சிறப்பு மிக்க மாப்பிள்ளைகள் சூர்யாவின் வீட்டு வாயிலிலே காத்திருந்தார்கள். அந்த தனவந்தர் வீட்டுப் பெண் எப்படி தரித்திர நாராயணனும் கந்தனுக்கு மாலையிட முடியும்? புரோகிதர் குறித்த நல்லதோர் நாளில் சூர்யா குட்டிப்பட்டி முதலியாரின் மகனுக்கு மனைவியானாள்.

சூர்யா அக்கினி சாட்சியாகத்தான் மணந்தாள். மணப்பந்தலில் அம்மி மிதித்து அருந்ததியைத்தான் சந்தித்தாள். இருந்துமென்ன? பத்தே மாதத்தில் சூர்யா விதவையாகி விட்டாள். பாவம். சூர்யாவைச் சுற்றி வீசிய சூறாவளி அதோடு நின்றதா? சொத்து சுகத்தையெல்லாம் ஹைகோர்ட்டின் படிக்கட்டுகளைக் கடப்பதிலேயே அவள் அப்பா கழித்து விட்டார். அது மட்டுமா? குறுக்குவழியிலே வந்த செல்வம் யாருக்கும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் குறுக்கு வழியாகவே சென்றுவிட்ட கவலையில் அவரும் மண்டையைப் போட்டுவிட்டார்.

அப்பாவை அடக்கம் செய்துவிட்டு, மறுநாளே சூர்யா நர்சிங் பள்ளியில் சேர்ந்தாள். அப்போதெல்லாம் அவள் அருமருந்தாம் கந்தனைச் சந்திக்கலாம்; கந்தர்வலோகத்திலே உலவலாம் என்று கனவுகூட கண்டதில்லை. மனிதன் நினைப்பதைப் போலவா எல்லாம் நடக்கின்றன?

கந்தன் ஆஸ்பத்திரிக்கு நினைவிழந்துதான் வந்தான். சூர்யாவின் நினைவிலே மீண்டும் புகுந்து கொண்டான்.

இந்த நேரத்தில்தானா தன் காதலுக்கோர் போட்டிக்காரியாக வேணி முளைக்க வேண்டும்? யார் இந்தவேணி? எப்படி அவள் கந்தனுக்கு மனைவியானாள்?—என்பனவற்றை கேட்டறிய வேண்டுமென்று சூர்யாவுக்கு ஆசைதான். ஆனால் இவைகளையெல்லாம் விசாரித்து தன் வேதனையை அதிகரித்துக் கொள்ள அவள் விரும்பவில்லை.

தன் மென்தோள்களிலே துயில்கொண்ட கந்தனை வேறொரு பெண்ணும் வேணி உரிமை கொண்டாடுவதா?—சூர்யாவால் வேணியின் காதல் போட்டியை நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை.

ஆசைக் கனவுகளை புதுப்பித்துக்கொள்ள சூர்யாவுக்கு ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கிறது. ஆமாம்......மருந்து கொடுப்பது போல வேணிக்கு விஷம் கொடுத்து கொன்றுவிடலாம்... பின்னர் கந்தன் வேணியை மறந்துவிடுவான்...அவள் இடத்தை பின்னர் சூர்யா பிடித்துக் கொள்ளலாம்......

அருமையான யோசனைதான்! சூர்யாவின்மென்மை இருதயமோ இந்த கோர நினைப்பால் நைந்துபோனது. பிளாரென்ஸ் நைட்டிங்கேல்களின் அரும் பெரும் தொண்டுகளால் ஏற்றம் பெற்ற நர்ஸ் தொழிலுக்கு, கேவலம், ஒரு காதல் விவகாரத்துக்காக களங்கம் கற்பிப்பதா?

சூர்யாவின் உள்ளம் ஒரு போர்க்களமாகியது. அவளையறியாமலே வாய்மட்டும் முணுமுணுத்தது.

“அவள் வாழட்டும்...வேணியின் வாழ்வு புத்துயிர் பெறட்டும்”—அந்த தியாகச் சின்னம் இப்படித்தான் மொழிந்தது.

மலர்ந்திருந்த அவளுடைய செந்தாமரை முகம் இறுகிப் போன அல்லிமொட்டுப் போலாயிற்று. சோகத்தின் மின்வேகத் தாக்குதலால் அவளுடைய உதடுகள் கருத்துப் போய் வெடிப்பு விழுந்தது.

“எழுந்திரு! கலங்காதே; அவருக்கு நான்தான் சிகிச்சை செய்கிறேன்” துக்கம் தோய்ந்த குரலிலே ஆறுதல் கூறினாள் சூர்யா.

சூர்யாவின் இந்த வாய்மொழி கேட்டதும், வேணியின் முகத்திலே மகிழ்ச்சியின் சாயல் படிந்தது. “எப்படியம்மா இருக்கிறது இப்போது? பேசுகிறாரா? வேணி என்று என் பெயர் சொன்னாரா?”

“ஆமாம், ஒருநாள் உன் பெயரைச் சொல்லிப் புலம்பினார்.”

“புலம்பினார்! என் ராஜன் புலம்பினார்! எங்கேயம்மா இருக்கிறார் இப்போது?”

“அவர் பட்டாளத்து ஆஸ்பத்திரியில்தானிருக்கிறார். நான் கூட சிறிது நேரத்தில் போக வேண்டும் சிகிச்சை செய்ய!”

“அம்மா கவனித்துப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் அவரை. என் சிந்தையில் சித்திரமாகி விட்டவருக்கு சிகிச்சை செய்யும் அந்தக் கைகளைக் கொடுங்கள். கொடுங்களம்மா கொடுங்கள்” நர்ஸ் சூர்யாவின் பூக்கரங்களை பிடித்து தன் கண்களில் ஒத்திக் கொண்டாள் வேணி!

“வேணி!”—இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து பெருமூச்சின் துணைகொண்டு உதிர்த்தாள் சூரியா. அவளது கடைக் கண்களின் ஓரத்தில் அரும்பு விட்டிருந்த கண்ணீர் மார்பகத்தில் விழுந்தது.

“வா வேணி, உன் கண்ணிறைந்த அந்த மன்னவரை காட்டுகிறேன் வா.” என்று கத்திக் கொண்டே வேணியின் கையைப் பற்றி இழுத்தாள் சூர்யா. அப்போது ஆண்கள் வார்டிலிருந்து ஒரு தள்ளு வண்டி வந்து கொண்டிருந்தது.

“ஏன் மிஸ்டர் தாமோதர், எந்த ‘பெட்’ பேஷண்ட் இவர்? என்ன ஆச்சு?” என்று வண்டியைத் தள்ளி வந்தவரைப் பார்த்துக் கேட்டாள் சூர்யா.

“நீ இரக்கப்பட்டு, இரவும் பகலுமாய் பாதுகாத்துவந்தாயே அந்த ஆசாமிதான் சூர்யா இவர்! ஆள் ‘பினிஷ்’ ஆகிவிட்டான்’

“ஆ! கந்தனா? வேணி! நம் நெஞ்சு புகுந்தவன் செத்து விட்டான் வேணி!”

தரையில் சாய்ந்தாள் சூர்யா.

“ஐயோ, என் வாழ்வைத் துண்டித்த சண்டாளா, குண்டப்பா! கந்தா! கந்தா! கந்தா!” வேணி தள்ளு வண்டியில் விழுந்தாள்-மண்டை உடைந்து ரத்தம் சிமிண்டுத் தரையை சிவப்பாக்கியது. அந்த செங்குருதியிலே, வேணியின் கருங்கூந்தல் துவைந்து கிடந்தது.

*

முரசொலி

ஆண்டு சந்தா ரூ. 6—0—0
ஆறு மாத சந்தா ரூ. 3—8—0

ஆறு மாதத்திற்கு குறைந்த சந்தா ஏற்றுக் கொள்ளப்பட மாட்டாது.

“முரசொலி”

செத்த பின்னும் வாழ வேண்டும்!

மண்ணொடு மண் கலந்திருப்பதைப் போல மரத்தொடு மரம் பின்னியிருக்கும் பெருங்காடு—கதிரவனின் ஆட்சி எம்மிடம் செல்லாது என சொல்லி பெருங்கிளை விரித்து இருட்டிலே மகிழும் ஆலைகள்—முல்லையும் முழுமதியும் இல்லையேல் இலக்கியம் ஏதென முரசறைந்து ஆலின் விழுதை அணைத்து நிற்கும் கொடிகள்-பூவின் இதழ்களில் தவழ்ந்து மகிழ்ந்து ஓடி விளையாடும் தென்றல்......

இந்த இன்ப லாகிரியை நுகராமல் ஏங்கி நின்றது ஒரு வேலமரம்— “மழையின் துணையின்றி உடலிலே பாய்ந்த வைரக் கட்டையை சேர்த்து வைத்திருக்கும் பேழைநான்; விலங்கின் பல்லுக்கு விலக்கும் நானே” என்று பல சொல்லி தன் கூறிய முட்களுக்கு சாணை பிடித்துக் கொண்டிருந்தது,

அருகிலே நின்ற சந்தனமரத்திற்கு இதழ் கிழித்து வெடித்து சிரிப்பு...“என்னடா சந்தனம்; ஏனடா சிரிக்கிறாய்! அதோ பார்...கோடரி கொண்டு உன் வாழ்வைப் பிடுங்க சீறி வருகிறான் விறகுவெட்டி” —என்று எச்சரிக்கை விடுத்து’ இயற்கை அளித்த கருப்புப் போர்வையை இழுத்து மூடிக் கொண்டது. முட்களை விரித்து விறகு வெட்டியை விரட்டி ஓட்டியது!

கோடரி கிளப்பிய முகாரிகீதம் காடெங்கும் அதிர்ந்தது. சரிந்து வீழ்ந்தபோதும் சந்தனம் மட்டும் சிரித்தபடி நின்றான்...வாழ்வை வெறுத்த ஜீவனைப் போல முணகிக் கொண்டே இருந்தான்...

‘கருவேலனே; ஒன்றுக்கும் பயன்படாத ஒற்றை நாடியே! இதோ பார் ... காட்டைச் சுற்றிய நாட்டிலெல்லாம் நறுமணம் வீசுகிறேன்... காய்ந்து உலர்ந்த காற்றனைக்கு சுகந்தம் சேர்க்கிறேன்; இதோ சாகிறேன் ... செத்த பின்னும் ஓடாகத் தேய்வேன்; பின்னர் மாந்தர்தம் நெஞ்சிலெல்லாம் உறைவேன்; **செத்த பின்பும் வாழ்கிறேன்;** உருவம் சிதைந்த பின்னும் உழைக்கிறேன்” இப்படி சிந்துபாடி ஓய்ந்தான் சந்தனம்...

கருவேலன் நெஞ்சிலே ஈரம் சுரந்தது; செத்த பின்னும் வாழும் சந்தனத்தை நினைத்து நினைத்து அழுதான் ... பசையற்ற அவன் நெஞ்சைக் கீறிக் கிளம்பிற்று கண்ணீர்த் துளிகள். கருவேலனின் இதயத்தில்...சந்தனம் சேர்த்த பசையின் தொகுப்பு அவன் காலடியில் சுரந்தபடி இருந்தது.

— மாறன்

உருவகச் சித்திரம்

புரட்சிக் கவிஞன் புஷ்கின்

அவன் செல்வம் படைத்த சீமானின் திருமகன் தான்; எனினும் பணத்தை 'பாபச் சின்னம்' என்றான். நாகரீகத்திற்கு 'நாசம்' என்று பெயர் சொன்னான். சமூகத்தைச் 'சாக்காட்டுப் பாதை' என்று நம்பினான். ஆனால் துறவியாகி விடவில்லை; அமைதியைத் தேடி ஓடினான் —

ஓடிவந்த அவனுக்குப் புகலிடம் தந்தது ஒரு நாடோடிக் கூட்டம். பாடிப் பிழைக்கும் அந்த ஜிப்ஸிக் கூட்டத்திலே அவன் தேடிவந்த இன்பம் கிடைக்கத்தான் செய்தது—

அந்தச் சுதந்திரப் பறவைகள் கூட்டத்திலே அவன் நெஞ்சைக் கவர்ந்தாள் ஒரு ஆடலழகி — குயில் குரலாள்! அந்தக் கனிமொழியாளின் காந்தக் கீதத்திலே கட்டுண்டான் அவன், காதல் எனும் பிணைப்பால். ஆனால், அவள் கண்டோருக்கெல்லாம் இன்ப மூட்டும் காட்டுப் பறவை என்று அவன் உணரவில்லை. ஜிப்ஸி வாலிபன் ஒருவனுடன் அவள் கூடிக்குலவிய காட்சியைக் கண்டான். இதயக் கூட்டிலிருந்து அவள் பறந்து விட்டாள் என்று கண்டான்; வெகுண்டான்! அதன் முடிவு...கையிலே கொடுவாள் தூக்குகிறான்; நெஞ்சத்திலே கொலைவெறி ஏந்துகிறான்; அந்த இரட்டை உயிர்களையும் 'கூட்டுக்கு வெளியே' அனுப்புகிறான்...முடிவில் அந்தக் கூட்டத்தை விட்டும் துரத்தப் படுகிறான்...

ஃ ஃ ஃ

இப்படி ஒரு நவீனம்—கவிதை உருவிலே — ஜிப்ஸிகள் என்ற பெயரிலே!

கொலைஞன் ஒருவனை முன் நிறுத்தி, 'அடக்க முடியாத ஆழ்கடல் அலை போன்றது; கொழுந்து விட்டெரியும் பெருந்தீ போன்றது; காதல் வெறி' என்ற உண்மையைக் கூறினான் அந்த நவீனத்தை எழுதிய ஒரு கவிஞன் — புகழின் சிகரம் மிதித்த புதுமைக் கவிஞன்!

ஆனால், இப்படி ஒரு இரத்தக் காவியத்தைப் படைத்த அவனது வாழ்வுக் கதை ... ஒரு சோகக் குகை ... வாழ்வு முழுதும் விழிநிறை இரத்தக் கண்ணீராக ... வாழ்வு முடிவும் குருதி வெள்ளமாக ... இப்படியாக...

ஃ ஃ ஃ

அந்த இலக்கிய மேதைக்கு அப்போது வயதென்னவோ முப்பது! ஏனோ காதல் வெறி கிளைத்தெழுந்தது நெஞ்சத்தில். மாதொருத்தியின் அழகுருவிலே மயங்கினான். மூன்றாண்டுகள் அவளைச் சுற்றித் திரிந்தான். திருமணம் என்ற 'இன்பக் கோட்டை'க்கு வர மறுத்த அவளை சரிசெய்ய மூன்றாண்டுகள் பிடித்தது அவனுக்கு!

மணம் முடிந்தது. மாரிக் கால மழையென இன்பம் பொழிந்தது; ஆனால்...கோடை காத்து நின்றது...

அவள் அழகுத் தோற்றத்தினள்தான்; ஆனால் அறிவு சூன்யத்தினள்.'காணும் ஆண் மகர்கள் அனைவரும் காதல் நண்பர்கள் — கண்ட கண்ட இடமெல்லாம் காமக் கூடம் — மது தான் புதுசுகம்—மாளாத இன்பம் சல்லாபத்திலே; உல்லாசத்திலே' என்ற கோணல் கொள்கை படைத்தவள்.

கவிஞனின் கனவு சிதைந்தது. காட்டாற்று வெள்ளமானது நெஞ்சம்; அமைதியின்றி அலறியது. எழுத்துக்களிலே 'உலக'த்தைக் காட்டிய அவனை, அதேஉலகம் "மானமற்றவனே! பாரடா, மாற்றானின் மடியிலே உன் மங்கையர் திலகத்தை!" என்று தூற்றியது; தூற்றி சிரித்தது. கலைஞன், நடோடிக் கூட்டத்தில் நடமாடிய சீமானின் மகனைப் போலானான். ஆமாம்; தான் உருவாக்கிய அந்த கதா நாயகனைப் போலவே கையிலே கத்தியல்ல; துப்பாக்கி எடுத்தான்.

அமைதியான அதிகாலை நேரம்! அழகு நிறை சுந்தர வனம்! அந்த நந்தவனத்து அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு இரு துப்பாக்கி வேட்டுகள் அதிர்ந்தன; ஒரு மரண ஓலம் பின்தொடர. கவிஞனும், அவனது மனைவியின் கள்ளக் காதலனும் நேருக்கு நேர் சுட்டுக் கொண்டார்கள். குருதி வெள்ளத்திலே வீழ்ந்தான் நம் கவிஞன். இரண்டாவது நாள் அவன் உயிர் மூச்சு காற்றோடு கலந்தது; அவன் வாழ்வும் ஒரு இரத்தக் காவியமானது!

அவன்தான்......

'ரஷ்ய மாமண்டலமே என் காலடியில்' என்று சீறிப் பாய்ந்து வந்த நெப்போலியனை ஜார் மன்னன் நிக்கொலஸ் துரத்திச் சென்று வெற்றி கண்ட சமயம்—இரத்த நூற்றாண்டு என்றழைக்கப்படும் 18—ம் நூற்றாண்டின் துவக்கம் — அப்போது ரஷ்யாவிலே தலையெடுத்த முதல் கவிஞன் தான் அந்த முப்பத்தி எட்டாவது வயதிலேயே துப்பாக்கிக்கு இரையான பரிதாப மனிதன்—புஷ்கின்.

தந்தை பிரபு; உல்லாசி! தாய் அமெரிக்க நீக்ரோ பரம்பரை; கணவனுக்குக் கட்டுப் பட்டவள்! இந்தப் பெற்றோர்களுக்கு மகனைப் பிறந்தான் அவன், 1799-ம் ஆண்டு, மே திங்கள், 26—ம் நாள். நாகரீகத்திற்கு இலக்கணம் கற்றுக் கொண்டிருந்த அந்த பெற்றோர்களுக்கு, சிறுவயதிலே 'வாழ்க்கையாவது என்ன?' என்ற முடிவற்ற ஆராய்ச்சியில் இறங்கி விட்ட அவனைக் கவனிக்க நேரமேது? ஆகவே புஷ்கினின் முதல் குரு அவனது செவிலித் தாய்தான்—அவனை வளர்த்தவள் தான்!

பள்ளியில் கவிஞன்!

12-வது வயதில் சீமான்களின் பிள்ளைகளுக்கான பள்ளியில் புகுந்தான் புஷ்கின். ஆறாவது ஆண்டு பள்ளிக் கல்வி முடிந்த போது 'உண்மைக் கவிஞன்' என்று நாடேற்ற நற்பெயரோடு வெளியே வந்தான்.

பதினெட்டாவது வயதிலேயா கவிஞன்! நாடு விழித்தது; வியந்தது!

ஜார் ஆட்சியின் ஏகாதிபத்ய வெறியைக் கண்டு மனம் புழுங்கிய வண்ணம் வெளி உலகத்தில் அடியெடுத்து வைத்த புஷ்கினுக்கு, அரசாங்க அலுவலகத்திலே வேலை ஒன்று காத்திருந்தது; வாழ்வைக் கடத்த வேலையை ஏற்றான்.

எனினும் எழுதினான், தணியாத வேகத்தால், விடுதலை வெறி பின்னிடும் மறுமலர்ச்சி எழுத்துக்களாய்!

"வாலிபர்களின் இன்பக் கனவு—எங்களின் விடுதலை வேட்கை! தோழர்களே! நாட்டின் வீரர்களே! ரஷ்ய நாட்டில் அழிவைத் தேடி ஓடும் ஆதிக்க வர்க்கத்துக்கு சமாதிகட்டுவோம்! அதன்மேல் நம் பெயர்களைப் பொறித்துக் காட்டுவோம்"

'விடுதலைக்கு...' என்ற தலைப்பில் இப்படித் துவங்கும் புரட்சிக் கவிதை ஒன்றை எழுதினான். புரட்சிவீரர்களுக்கு 'தாரக மந்திர' மானது அது! நாடெங்கும் இந்த எழுச்சி வரிகளின் ரீங்காரம்!

சிறையிலும் சபையிலும்

இனியும் மன்னன் பொறுப்பானா? உரிமைக்காக, உடமைக்காக போராடும் கலைஞர்கள் தானே என்றென்றும் நாடாள்வோரின் பரம விரோதிகளாகக் கருதப்படுகிறார்கள்? புஷ்கினின் கவிதா உணர்ச்சியை ஒடுக்கி விட—புரட்சி வீரர்களுடன் அவன் கொண்டிருந்த தொடர்பை துண்டிக்க—அவனை இடம் மாற்றினான் மன்னன் மூன்று முறை. முடிவிலே அவனது சொந்த வீட்டிலேயே சிறை வைத்தான்! இரண்டாண்டுகள்.

அந்த இரண்டாண்டுகள் தான் புஷ்கினின் வாழ்வின் நல்லாண்டுகள். அப்போது தான் நாம் மேலே கண்ட 'ஜிப்ஸிகள்' போன்ற பல கவிதை நாவல்களை எழுதினான்.

விடுதலைவேட்கைக் கொண்டவர்கள் கலைஞர்களானாலும் அவர்களைத் தூக்கு மேடைக்கு அனுப்பத்தயங்காது அன்றைய ஆட்சி சட்டம். அந்த நாடாள்வோரின் நாயகன்தான்—இரத்த வெறி கொண்ட ஜார் மன்னன் தான் ஒருநாள் புஷ்கினுக்கு அழைப்பு விடுத்தான். அழைப்பேற்று அரண்மனை சென்ற புஷ்கினுக்கு மரணம் காத்து நிற்கவில்லை. ஆச்சரியமே! ஆனால் அவனது விடுதலை உணர்ச்சிக்கு அரண்கட்ட பதவியை நீட்டினான் மன்னன்; அரசாங்கக் கவிஞானன் புஷ்கின்.

ஆனால்,அண்டிவந்த பதவிக்கு அடிபணிந்துவிடவில்லை அவன். மன்னன் நினைத்ததுபோல்மாறு பட்டுவிடவுமில்லை; விடுதலை வீரர்களுடன்ரகசியத்தொடர்பு கொண்டான், மன்னனின் கண்களுக்குத் திரையிட்டபடி.

மணந்தான்; மறைந்தான்

ஆனால் இடையிலேதான் புகுந்தது அந்த காதல் விவகாரம். 'நாடலியா' என்ற மங்கையை—நச்சுப் பாம்பாக மாறிய நங்கையை மணந்தான் புஷ்கின்.

அடுத்த ஆறாவது ஆண்டு கைபிடித்த மனைவியின் கள்ளக் காதலனும் — 'தாந்தே' என்ற பிரஞ்சுக்காரனின் துப்பாக்கிக் குண்டுக்கு மார்பு காட்டினான்; மானத்தைக் காக்க மரணத்தை அணைத்தான்.

புஷ்கின் மறைந்தான், அவனது கவிதைகள் ஒவ்வொன்றிலும் நெளிந்தோடிய தாயக விடுதலையைக் காணு முன்பே! ஆனால் ரஷ்ய இலக்கியத்திலே அவன் செப்பனிட்ட புதுப் பாதையில் நடந்தவர்கள் அந்த விடுதலை பயணத்தில் வெற்றியையே கண்டார்கள்!

கடைசிப்பக்கம்

''அசநா'' — விருதுநகர்.

(?) பெரியவர் சின்னத்தனம் செய்கிறார் என்பதற்கு யாரை உதாரணமாகக் காட்டலாம்?

யாரை நான் காட்டமுடியும் தோழரே-அப்படிக் காட்டினால் என்ன நேருமோ?

கோ. கோபாலகிருஷ்ணன் — விளாஞ்சியம் பாக்கம்.

(?) எங்கள் ஊரே கிராம முன்னேற்ற சங்கத்திற்கு பாடுபட்டு, பலனடைய பார்க்கிறது. ஆனால் ஒருவர் மட்டும் அச்சங்கத்திற்கு உலை வைக்கப் பார்த்தால் அவருக்கு என்ன அறிவு புகட்டுவது?

சங்க சார்பில் ஏதாவது விருந்து நடத்தினால் அப்போது மாத்திரம் சமையல் கட்டில் உலை வைக்க வருகிறவர்களை அனுமதியுங்கள்—வேறு உலை வைப்பவர்களை பெரும்பான்மையோர் ஒற்றுமையால் வெளியேற்றுங்கள்.

ஆர். பலராமன்—பாலூர்

(?) ஒரு கேள்வி--சரியான பதில் தேவை! சேலத்தில் கருணாநிதி கார் விட்டுக் கொண்டு போன போது......

போதுமைய்யா, நிறுத்தும் கேள்வியை! கருணாநிதிக்கு சைக்கிளே சரியாக விடத் தெரியாது!

வலியான்—பாகனேரி

(?) ஆச்சாரியார், இளைஞர் காங்கிரசை வலுப்படுத்த முனைந்தாரே, காமராசர் ஏன் அதைப் பின் பற்றவில்லை?

கிழவிக்குப் பவுடர் போட்டாலும் வாலிபர்கள் கண்மூடிக் கார் என்பதை காமராசர் உணர்ந்திருப்பார்.

செல்வக் கணபதி — தஞ்சாவூர்.

(?) ஆகஸ்ட் 15ல் பட்டம் அளிக்கப் பட்டிருக்கிறதே — அதுபற்றி என்ன கூறுகிறீர் எழுத்தாணியாரே!

பட்டம் அளிக்கப்பட்டமாதம், ஆடி மாதம்! ஆடிப்பட்டம் தேடி விதை என்பார்கள் அரசாங்கத்தார் தேடாமலே விதைத்திருக்கிறார்கள்; அவ்வளவு தான்!

வான்மதி. சென்னை.

(?) அரசியல் ஒரு சூதாட்டம் — உண்மைதானா?

சூதாடும் தருமர்களுக்கு அரசியல் என்ன; வாழ்க்கை—குடும்பம் — மனைவி — மக்கள் — எல்லாமே சூதாட்டந்தான்!

தங்கசாமி. புதுக்கோட்டை.

(?) உலகத்தில் மிகப் பெரியது எது? மிகச்சிறியது எது?

பெரியது மானம். சிறியது ஈனம்.

கு. மு. பொன்னுசாமி காங்கயம்.

(?) குடியாத்தம் கம்யூனிஸ்டு பிரமுகர்கள் வீட்டில் தீபாராதனை பெறாத காரணத்தால் தேரின்முன், நகராமல் மறியல் செய்ததாக செய்தி வந்ததே — அந்த தீபாரதனை போராட்டத்தை நடத்தும் கம்யூனிஸ்டுகள் தி. மு. கழகப் போராட்டங்களை கிண்டல் செய்வது என்?

தீபாரதனை போராட்டம் மட்டும் தானா அவர்கள் நடத்துகிறார்கள்—காலஷேபப் போராட்டம் வேறு நடத்துகிறார்கள். கட்சியில் இல்லாத நபர்கள் என்று வெளியிலே கூறிக் கொண்டு, அவர்களைக் கொண்டே சாக்கடை நடையில் பத்திரிகையில் எழுதச் சொல்லி எதிர்ப்புப் போராட்டமும் நடத்துகிறார்கள்.

நா. பரமசிவன். சிலோன்.

(?) மூடக் கொள்கைகள் நாட்டில் பரவுவதற்குக் காரணம் என்ன?

தடுப்பு ஊசி மருந்தை எல்லோரும் சரியாக ஏற்கா விட்டால் காலரா பரவத்தானே செய்யும்.

(?) கோவா பிரச்சினை இந்தியப் பிரச்சினையா; அகில உலகப் பிரச்சினையா?

இந்திய அரசினர் அதை ஒரு பிரச்சினையாக நினைக்காத போது, அதை சலாசர் அகில உலகப் பிரச்சினையாக்கு வதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லையே!

ஈ. த. சண்முகம் கோவை.

(?) ஏ! மூக்காஜி! கடவுளின் தூதராம் ஆச்சாரியார் எழுதும் சக்கரவர்த்தியின் திருமகனைப் பற்றி எழுதும்போது அதிலுள்ள ஊழலைப் பற்றி எழுத மானிடனான உமக்கு உரிமையில்லை என குற்றம் சாட்டுகிறேன். என்ன பதில் இதற்கு?

உமது கேள்வியை ஒருமுறை திருப்பிப்படியும்! ''அதிலுள்ள ஊழலைப்பற்றி'' என்று நீரே எழுதியிருக்கிறீர்? ஊழலை வெளியில் எடுத்துக் காட்டுவது எப்படித் தவறாகும்,

இன்னொரு விஷயம்—ஆச்சாரியார் கடவுள் தூதர்—மூக்காஜி மானிடன் — என்று கூறுகிறீர். அப்படியானால் தாங்கள் யாரோ?

(?) திராவிடநாடு தனியாகப் பிரிந்தால் தி. மு. கழகம் ஏழையின் பிணத்தைப் பார்க்குமா? அல்லது செல்வந்தனின் பணத்தைப் பார்க்குமா?

செல்வந்தனின் பணத்தையும் பார்க்கும். ஏழையின் பிணத்தையும் பார்க்கும். முன்னதை முறைத்துப் பார்க்கும். அடுத்ததை இரக்கத்தோடு பார்க்கும்.

அழ. கருப்பையா. மேலச்சிவபுரி

(?) திருவள்ளுவர்தம் கடவுட் கோள்கையாது?

அவர் சொல்லாததை நான் எப்படிச் சொல்வது?

(?) தமிழகத்தில் தமிழாசிரியர் நிலை என்ன?

தாமரை இலைத்தண்ணீர்.

மா. ஜெகநாதன். சிவகங்கை.

(?) பருவமடையாத மங்கை, பருவமடைந்த மங்கை, விதவை யாகிவிட்டவள்—இம் மூவரின் உள்ளம் எதைச் சுற்றி வட்டமிடும்?

எதிர்காலத்தைச் சுற்றி வட்டமிடும்.

குறளோவியம்

★

கணவன் தன்மனைவிக்கு தவறிழைத்து விடுகிறான். பெரியதவறு எதுவாயிருக்கும்—நாளைக்கு வந்து விடுகிறேன் என்று கூறிவிட்டுப் போனவன் சொன்னபடி வந்திருக்க மாட்டான். கொடுத்த முத்தம் காய்வதற்குள் அடுத்த முத்தம் அளித்திருக்க மாட்டான். நிலவின் அழகில் ஈடுபட்டிருந்திருப்பான், என்னைவிட நிலவு அழகோ என அருகிருக்கும் ஆரணங்கு கேட்டிருப்பாள் — ''ஆமாம்—உனக்கு ஒரு குறை யுண்டு'' — என்று கூறுவான் — நிலவைப்போல களங்கம் காதலியின் முகத்தில் இல்லை என்ற எண்ணத்தை மறைத்துக் கொண்டு ''குறையுண்டு'' என குறும்பு மொழிந்ததை அவளால் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் போயிருக்கும்,

இப்படி ஏதோ ஒருவகையில் அவன் தவறு செய்திருப்பான். எந்தத்தவறை கணவன் செய்திருந்தாலும் அவள் மன்னித்து விடுகிறாளாம்—இல்லை—இல்லை-மறந்து விடுகிறாளாம் — அதுவுமில்லை — அந்ததவறு அவளுக்கு காணப் படாமலே போய் விடுகிறதாம். எப்போது? கணவன் அருகே வந்து விட்டபோது! அதற்கு உதாரணம் தருகிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை.

கண்ணுக்கு மையெழுதுங்கோலை கையிலே வைத்திருக்கும்போது பார்க்க முடிகிறது. அதே கை அந்தக்கோலை கண்ணிடத்திலே கொண்டுபோய் மை எழுதும் நேரத்தில் கண்களுக்கு அந்த எழுதுகோல் தெரிவதில்லை.

அதேபோல, கணவன் எந்தவகையான தவறு செய்திருந்தாலும் — அவனை தன்னருகே கண்டதும் அந்த தவறுகள் எல்லாம் கண்ணருகே வந்துவிட்ட மையெழுதும் கோல் போல மறைந்து விடுகின்றன,

''வரட்டும் சொல்லுகிறேன்—என்ன பாடுபடுத்துகிறேன்''

''என்னை அழைக்காமல் விழாவுக்கு இவர்மட்டும் எப்படிப் போகலாமாம்?''

''என்மனம் நோக நடந்தவரை — நான் சும்மாவிடப் போவதில்லை !!

இப்படியெல்லாம் கச்சைகட்டிக் கொண்டு நிற்கிறாள். அவன் வந்து விட்டதும் தன் கோபத்தை யெல்லாம் மறந்து — அவன் மீது சுமத்திய குற்றச் சாட்டுக்களை நினைக்கவே முடியாமல் — வேறு ஒரு புது லோகத்துக்குப் போய் விடுகிறாள். மையெழுதுகோல் போல கணவன் தவறுகள் மறைந்தே விடுகின்றன — வள்ளுவர் குறள் அதைத்தான் அழகாக விளக்குகிறது.

''எழுதுங்காற் கோல்காணாக் கண்ணே போற் கொண்கண்
பழிகாணேன் கண்ட விடத்து''

மு. கருணாநிதியால் 'முரசொலி' அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்படுகிறது. அலுவலகம்:
62, எஸ். பி. சன்னதி தெரு, ராயப்பேட்டை, சென்னை-14.